

ION MINULESCU

ROMANȚE PENTRU MAI TÂRZIU

1908 – 1930

ROMANȚE PENTRU MAI TÂRZIU

Romanța noului-venit
La poarta celor care dorm
Romanța noastră
Spre Insula enigmă
Romanța marilor dispăruți
Romanța celor trei romanțe
Romanța cheii
Romanța zilelor de ieri
Romanța mortului
Romanța morții
Romanța corbului
Romanța celor ce se vând
Romanța pelerinului
Sonet
Pelerinii morții
În templul liniștii
Nocturnă (În noaptea-aceea luna părea un cap de mort...)
Pe Dunăre
Crepuscul la Tomis
Sosesc corăbiile
Romanța celor trie corăbii
Romanța celor trei galere
Octombrie
Romanța celui ce s-a-ntors
Romanță fără muzică (Ca s-ajung până la tine, i-am zis calului...)
Multașteptatei
Acele care va veni
Romanță fără muzică (În tine-mi pun toată speranța...)
Odeletă (În cinstea ta)
Romanță fără muzică (Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză...)
Celei mai aproape
Romanță fără muzică (Că ne iubim — și-o știe lumea toată...)
Celei care trece
Celei care pleacă
Trei lacrimi reci de călătoare
Celei învinse
Romanța amantelor de ieri
Celei care minte
Romanță fără muzică (În seara când ne-om întâlni...)
Marș funebru

LITURGHII PROFANE

Clopotele
În orașul cu trei sute de biserici
Göttderdämmerung
La umbra crucilor de lemn
O, nu te-apropia de mănăstire!

DE VORBĂ CU MINE ÎNSUMI

De vorbă cu mine însumi

Ecce homo
Alea jacta est
Trec vagabonzii
Nocturnă (Ce cap de Rege-Saltimbanc părea azi-noapte luna!)
Spre soare
Romaņa soarelui
Glasul morilor
Romaņa iahturilor
Romaņa nordică
Prin gările cu firme-albastre
Pastel de toamnă
Pastel bolnav
Pastel mecanic
Cântă un matelot...
Cântec de leagăn
Romaņa apocrifă
Romaņa necunoscutei
Odeleta (Tu pari a fi venită dintr-un regat pustiu...)
Într-un bazar sentimental
Vafi. Romaņa ultimei seri
Romaņa unui rege asiatic
Celei din urmă .
Romaņa Rozinei
Romaņa policromă
Litanii pentru miezul nopții
Tryptic banal .

STROFE PENTRU ELEMENTELE NATURII

Strofe pentru lumină
Strofe pentru foc
Strofe pentru vânt
Strofe pentru ploaie
Strofe pentru zăpadă .
Strofe pentru întuneric

STROFE PENTRU CELE PATRU ANOTIMPURI

Primăvară inutilă
Vara în capitală
Cu Toamnă în odaie
De vorbă cu Iarna

STROFE PENTRU FAPTELE DIVERSE

Ultima oră
Moartea pasagerului
Pastel profan
Amiază rurală .
Seară rurală .
Ploaie urbană
Acuarelă
Marină estivală
Pastel banal .
Elegie domestică
Vesperală
Rânduri pentru Sulamita
Romaņa ei .

Cântec mediocru
Nihil (Ascultă!)
Împăcare postumă
Echinoc de toamnă
Plastică medievală
Pianissimo
Romanță fără ecou

STROFEPENTRU MINE SINGUR

Regăsire postumă
Pe harta Europei
Spovedanie (Nu beau)
Solilocul nebunului
Scrisoare
Partenza

STROFE PENTRU CEL DE SUS

Rugă pentru Duminica Florilor
Ruga pentru ziua schimbării la față
Rugă pentru ziua mea onomastică
Rugă pentru iertarea păcatelor
Rugă pentru ultima rugă

ROMANȚE PENTRU MAI TÂRZIU

Lui Tilică Burillianu

Je hais le mouvement qui déplace les lignes Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris.

CHARLES BAUDELAIRE

ROMANȚA NOULUI-VENIT

Străinule ce bați la poartă,
De unde vii
Și cine ești?...
Străinule de lumea noastră,
Răspunde-ne de unde vii,
Prin care lumi trăiești coșmarul nepovestitelor povești
Și-n care stea găsiți culoarea decoloratei nebunii?...
De unde vin?...
De unde pot veni, când ochii-mi,
Plini de regrete și tristeți,
Par două candelă aprinse în cripta morților poeți?

Priviți...

Sandalele-mi sunt rupte,
Iar toga ce mi-o dete-Apollo
În noaprea când pornii spre voi
Abia-și mai flutură albastrul de-a lungul umerilor goi.
Sunt gol
Căci calea-mi fuse lungă

Și-n calea mea-întâlnii pe rând
Pe toți câți vrură să vă vândă
Podoabe noi ce nu se vând,
Pe cei ce vrură să vă cânte romanțe noi,
Pe cei ce vrură
Să vă-ndrumeze spre mai bine

Spre-acel frumos întrezărit
În armoniile eterne
Dintr-un sfârșit
Și-un infinit,
Pe cei ce v-au adus lumina,
Pe cei ce i-ați primit cu ură

Și i-ați gonit cu pietre.
Pietre ce s-or preface-n pedestale
În clipa când vă va cuprinde beția altor ideale!...
De unde vin?
Eu vin din lumea creată dincolo de zare
Din lumea-n care n-a fost nimeni din voi.

Eu vin din lumea-n care
Nu-i ceru-albastru,
Și copacii nu-s verzi, așa cum sunt la voi,
Din lumea Nimfelor ce-așteaptă sosirea
Faunilor goi,
Din lumea cupelor deșarte

și totuși pline-n orice clipă,
Din lumea ultimului cântec,
Purtat pe-a berzelor aripă
Din țarm în țarm,
Din țară-n țară,
Din om în om,
Din gură-n gură,
Din lumea celor patru vânturi

Și patru puncte cardinale!...
Deschideți poarta dar,
Și-n cale
Ieșiți-mi toți cu foi de laur,
Iar voi, ce măsurăți cu versul gândurile ce n-au măsură,
Veniți în jurul meu degrabă,
Și-n cântul lirez de aur,
Porniți cu mine împreună

Spre lumea-n care nu-s castele cu punți
Și șanțuri feudale,
Nici ruginite porți de-aramă, la care bat cei noi sosiți...

Veniți cu toții cât mai e vreme,
Și mai puteți cânta
Veniți!...

Veniți, să vă aprind în suflet lumina stinselor făclii
Și-n versuri fantasmagoria și vraja noilor magii!
Iar cânturile voastre
Cânturi cu care azi cerșiți o pâine
Să le-ncunun cu strălucire aureolelor de mâine!...
Dar poarta a rămas închisă la glasul artei viitoare
Era prin anul una mie și nouă sute opt îmi pare.

LA POARTA CELOR CARE DORM

lui Dimitrie Anghel

Hei, cântăreț!...
Oprește-ți truditul pas...
Nu știi
Că-aci-i sfârșitul celor ce-au început cei vii?...
Și nu știi că-n grădina din dosu-acestei porți
Începe, nouă, lumea sfârșită de cei morți?...
Ești obosit se vede
Ce drumuri prăfuite
Bătătoriși, sărmane cercetător prin stele
De frumuseți bizare și armonii smintite?
Tu, ce-ți târăști scheletul prin fața porții mele,
Ce nu găsiși în viață așteaptă să-ți dau eu.
Vezi poarta-aceasta verde?
E poarta mea...
De vrei
Să-nveți și tu povestea aleilor de tei
Sub care zac tăcute părerile de rău,
De vrei să-i știi pe nume toți morții ce-mi hrănesc
Cu trupul lor pământul grădinii,
Și de porți
Și tu ca alții-n suflet respectul pentru morți,
Oprește-te la poartă și bate de trei ori...
Bine-ai venit!
Privește ce tei bătrâni umbresc
Pe cei culcați sub stratul de iarbă și de flori!...
Și ce miros de viață!...
Și teii, ce parfum
De sânuri decoltate împrăstie pe-alee
Or, tu cunoști parfumuri de carne de femeie.
Nu?
Parc-ai fi în parcul vreunui castel regesc
În care se serbează orgiile de seară
Cei morți sunt înăuntru, iar vii sunt pe-afară!...
Pe câți grăbiți ca tine nu i-a oprit din drum
Grădina mea!...
Privește-i aleile de-aproape
Nisipu-i praf de aur, și-n frunzele de tei
Verzi stofe de mătase s-ascund ca și sub pleoape,
Nu flori, ci ochi...
Privește-i...

Nu sunt și ochii
Ei?... Și-acum mai pleci?
Răspunde-mi, sărman cercetător
De frumuseți bizare și armonii smintite
Tu, ce bătuși în viață la poarta tuturor
Și nu-ntâlnești în cale decât porți zăvorâte!...
Iar cântărețul care plângea, strângând la sân
Chitara cu trei strune, răspunde:
Nu... Rămân!...

ROMANȚA NOASTRĂ

Sur ton beau tapis de poussière rose,
De poussière grise, de poussière blonde,
O! route, rois ou pauvres, fous ou fiancés,
Cueilleurs de baisers ou cueilleurs de roses,
Sur ton beau tapis de poussière blonde,
Tout le monde, tout le monde, tout le monde,
Y a passé.

KLINGSOR

Pe frumosul tău covor de pulbere trandafirie,
De pulbere cenușie, de pulbere bălaie,
O, drum! regi sau sărmani, nebuni sau logodnici,
Culegători de săruturi sau culegători de trandafiri,
Pe frumosul tău covor de pulbere bălaie,
Toată lumea, toată lumea, toată lumea
A trecut
Pe-același drum,
Mânați de-același îndemn nefast al năzuinții,
De-aceleași neînțelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-același drum
Pe unde ieri trecură poate,
Străbunii noștri
Și parinții,
Pe unde, unii după alții, drumeții trec de mii de ani,
Noi
Căroră ni-i dat să ducem enigma vieții mai departe
Și doliul vremilor apuse,
Și-al idealurilor scrum
Pe-același drum
Vom trece mâine cerșind din țiterile sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!
Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri...
Și-n calea noastră întâlne-vom
Pe cei bătrâni rămași în urmă
Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrimi
Cum le luăm-nainte.
Iar noi
Le vom citi-n figură cum suferințele le curmă
În suflet sfintele avânturi
Și-n gură caldele cuvinte...
Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri...
Și-n calarea noastră întâlne-vom

O!... câte nu poți să-ntâlnești
Când drumu-i lung
Și nesfârșită e năzuința ce te mână
Tot mai departe
Și te poartă,
Ca pe un orb ținut de mână,
Spre-ntrezărite-Aureole
Nimicuri scumpe pământești!...
Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri!...
Și mândri poate ca seninul albastru-al sângelui regesc.
Dar va veni o zi în care
Ne vom opri deodată-n drum,
Înspăimântați că-n urma noastră
Zări-vom pe-alții cum sosesc,
Cum ne ajung,
Ne trec-naainte
Și râd că nu-i putem opri...
Da...
Va veni și ziua-n care vom obosi,
Și va veni
Un timp în care-al năzuinții și-al aiurărilor parfum
Ne va părea miros de smirnă,
Iar cântul țiterelor sparte
Un Psalm cântat de-un preot găngav
La căpătâiul unei moarte
Pe care numeni n-o cunoaște...
Și-atunci, privind un urma lor
Ca cei ce n-au nimic să-și spună
Când nu-și pot spune tot ce vor
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani,
Vom adormi ca și drumeții
Ce dorm uitați de mii de ani!...

SPRE INSULA ENIGMĂ

lui N. M. Condiescu

Un șuierat prelung salută ivirea zorilor...
În larg,
Un strop de purpură pătează-albastrul violet al mării,
Pe bric,
Lumina roșie se stinge în vârful primului catarg,
Și-n locul ei, pe sfori, se-nalță pavilioanele...
E ziuă!...
Și mateloții se deșteaptă pe bord,
Și ancorele grele
Apar cu ghearele-nclăștate,
Ca niște fiare-nfometate...
Și bricul alb se mișcă-alene
Cu grația unei sirene
Ce se răsfață-n plasa de inele
Și de brățari lichide,
Ce dispar
Pe poarta larg deschisă lângă far!...
Adio, port...
Adio, cuib de veselie trecătoare...

Adio, cabareturei...
Adio, dansatoare...
Adio, ciocnet de pahare...
Adio, tot ce-a fost... Adio!...
De-acum, pornim...
Pornim din nou...
Pornim!...
Și-n urma noastră, marea Își împletește respirația
Cu al sirenelor ecou
Eternul nostru semn de întrebare!...
Iar mai târziu
Sărmlul port
Abia-și mai lămurește-n zare
Conturul alb,
Ca și-un cavou
Din care morții-ncep să-nvie!...
Și bricul nostru-i primul mort
Care-a-nviat,
Înveșmântat în alb,
De sus și până jos,
Ca și Cristos!...
Suntem departe
Da... departe!...
Și vântul mării ne sărută
Pe frunte,
Pe obraji, Pe gură...
Și parcă ne cunoaște, vântul
Cu nevăzutele lui brațe ne-arată drumul
Și ne-nvață
Să ne ferim de sfatul zării,
Căci zarea-i veșnic prefăcută...
Și-apoi ne lasă când pricepe
Că noi i-am tălmăcit cuvântul!...
Plutim spre răsăritul lumii,
Plutim spre prima dimineață!...
Și bricul alb
Sfășie-n două covorul apelor albastre,
Lăsând în urma lui o dâră de spumă creată,
Ce se-ntinde
Ca și o punte nesfârșită,
Pe care sufletele noastre
Se vor întoarce-acasă-n ziua
Când uraganele ne-or vinde!...
Și-așa, pluti-vom toată ziua...
Și-așa, pluti-vom noaptea toată...
Și-așa, pluti-vom vreme multă
Căci „prea multă“ nu e niciodată,
Când ne-ndreptăm spre „Insula enigmă“,
În care nu știm nimeni încă, ce va fi
Dar știm cu toții că-ntr-o bună zi,
Noi, cei născuți din tată-n fiu navigatori,
Vom acosta la rândul nostru-nvingători...
Și-atunci
Stăpânii Mării Negre noi vom fi!...

ROMANȚA MARILOR DISPĂRUȚI

lui Ștefan Petică și Iuliu Săvescu

Noi suntem morți de mult...
Voi ne-ați uitat
Și ne-ați uitat că nu ne mai vedeți.
Dar noi din umbra negrilor pereți
Adeseori ieșim să vă-întâlnim,
Și-n visurile noastre retrăim,
Ca și-n viață,
Câte-un vers ciudat
Din marele Poem, pe care voi
Ni l-ați plătit cu bulgări de noroi“...
Noi suntem morți...
Și totuși, când pornim
Spre lumea voastră lumea celor vii
În negrul gol al craniilor reci,
Noi,
Ca și voi,
La fel simțim
Vibrațiile-acelor armonii
Ce-nsuflețesc tăcutele pustii
În care voi ne-ați îngropat pe veci!
Noi
Mulților ce nu ne-au înțeles
Le vom ierta căci suntem morți acum.
Iar celor ce pășesc pe-al nostru drum
Le vom fi frați!...
O! fraților, cântați
Căci noi de-aci din groapă v-ascultăm!...
Cântați frumosul îngropat de-acei
Ce n-au putut să-l re'nvieze-n vers,
Cutreierați întregul Univers,
Și-n cântecele voastre îngropați
Toți vechii Zei!
Iar mâine-n zori, de-o fi să ne-întâlnim
Pe-albastrele cărări, de unde azi
Noi vă privim
O!... Mâine-n zori, de-o fi să ne-ntâlnim,
Vă vom primi cu brațele deschise,
Și-oblații voștri,-adeseori scuipați,
I-om săruta
Căci voi ne sunteți frați!...

ROMANȚA CELOR TREI ROMANȚE

lui Dumitru Cuclin

Mi-am zis:
Voi scrie trei romanțe...
Și-n trei romanțe-mi voi închide,
Ca-n trei sicriuri de aramă, trei morți iubiți
Trei clipe reci
Ce-mi stau în suflet împietrite,
Ca trei luceferi stinși pe veci
Uitați în haos,
Ca pe-o cracă de chiparos trei crisalide...
Mi-am zis apoi:

Romanța primă
Voi scri-o-n gustul florentin
Așa cum ar fi scris-o Dante când a zărit pe Beatrice
Și-n fiecare vers voi pune atâta aur, cât se zice
Că-ngrămădiră credincioșii
Pe groapa primului creștin...
Pe-a doua
Voi sculpta-o-n ritmul eroticilor lesbiene,
Cu care-n Lesbos cântăreții și legendele nebune
Sărbătoreau pe blonda Venus.
Și-n fiecare vers voi pune
Carmin din buzele acelor neasemănate curtezane...
Iar pentru-a treia
Voi alege tot ce-i mai trist
Voi scri-o așa
Ca-n versul ei să plângă glasul
Tristeții nopților polare
Și-n versul ei voi pune verde
Un verde-mocirlos, în care
Și-or îngropa pe veci iubirea acei ce n-o vor mai cânta..
Mi-am zis:
Voi scrie trei romanțe...
Dar azi, din aurul de-alt'dată
Și din carminul de pe buze
Nu mi-a rămas decât o pată
O pată verde, ce m-apasă ca și o piatră funerară
Sub care dorm, ca-n trei sicriuri,
Trei stinse-acorduri de chitară!...

ROMANȚA CHEII

Cheia ce mi-ai dat aseară
Cheia de la poarta verde
Am pierdut-o chiar aseară!...
Dar ce cheie nu se pierde?
Cheia ce mi-ai dat aseară
Mi-a căzut din turn,
Pe scară,
Și căzând, mi-a stins lumina.
Cheia ce-am pierdut aseară
Am cătat-o ;
Dar pe scară
Era noapte ca și-afară
Noapte ca sub boltuita
Cupolă de mănăstire,
Când s-au stins pe la icoane
Lumânările de ceară.
Și-am rămas în turnul gotic
Turnul celor trei blazoane:
Al Iubirii,
Al Speranței,
Și-al Credinței viitoare...
Și-am rămas în turnul gotic
Domn pe-ntinsele imperii
Ale negrului haotic.
Și-au trecut de-aseară clipe,
Și-au trecut de-aseară ore,
Și-ale zorilor aripe

Fluturatu-mi-au grăbite,
Ca și clipele trăite
Pe-albul treptelor sonore.
Și m-am coborât pe scară...
Dar pe cea din urmă treaptă
Cheia ce mi-ai dat aseară
Am găsit-o prefăcută
Într-o cupă albă, plină
Cu vin verde de cucută.
Și pe cea din urmă treaptă
Am îngenuncheat
Și-am plâns
Căci pe cea din urmă treaptă,
Ca-ntr-o carte înțeleaptă,
Am citit în fundul cupei
Naufragiul ce m-așteaptă!...

ROMANȚA ZILELOR DE IERI

Taci,
Să nu-mi deștepti tristețea amintirilor culcate
În sicriurile-albastre ale zilelor de ieri!...
Taci,
Să nu-mi deștepti în suflet tragediile jucate
În aplauzele mute ale-ntâielor dureri!
Treci tăcut ca beduinul ce cutreieră nisipul,
Treci tăcut ca cel ce-și pune mâinile-n cruciș pe piept,
Și să nu mă chemi pe nume
Să-mi deștepti din piatră chipul Sfinxului,
Ce-ar vrea să-mi spună că e timpul să-l deștept...
Ocolește-mă cu groază, ca pe-un stârv de om ucis Nu de oameni,
Ci de mâna ne'ntrupatelor dorinți
Și pe piatra-mi funerară nu citi poemul scris
De nebunul din cetatea plină numai de cumunți!...
Ocolește-mă cu groază...
Dar oprește-te deoparte,
Să mă poți privi de-a-ntregul Și să-mi spui ce vezi...
Eu sunt
Stropul vinului ce scade prin paharele deșarte
Și romanța nesfârșită, căci arcușele s-au frânt!

ROMANȚA MORTULUI

Paznucul mi-a-nchis cavoul
Și-am rămas afară-n ploaie...
Paznicul mi-a-nchis cavoul
Și-am rămas să-mi plimb scheletul
Pe sub sălciile ude,
Ce mă cheamă Și se-ndoaie
Să-mi sărute golul negru ce-mi plutește în orbite,
Să-mi sărute alba frunte
Fruntea ce-mi știa secretul
Aiurărilor trăite
Și să-mi șteargă de pe oase picăturile de ploaie...
Paznicul mi-a-nchis cavoul și-am rămas în ploaie-afară.
Și-am rămas să-mi plimb scheletul printre albele cavouri

Unde-ai noștri dorm în paza lumânărilor de ceară
Și-am rămas să-mi plimb scheletul pe potecile pustii
Și pe crucile de piatră să citesc ce-au scris cei vii.

Și-am citit...

Din depărtare, vântul mi-aducea ecouri
Ne'ntelese, de orchestră
Și de voci ce cântă-n cor

Cei ce-aveau să moară mâine Beau în cinstea morților!...

Vântul mi-aducea ecoul bucuriilor din lume
Iar „regretele eterne“ scrise-n josul unui nume
Lăcrimau.

Ducând în albul picăturilor de ploaie
Aurul lipit pe cruce!...

Printre albele cavouri

De sub sălciile ude,

Ce mă cheamă și se-ndoaie

Să-mi sărute alba frunte,

Rătăcesc de-atâta vreme

Paznicul mi-a-nchis cavoul

Și-am rămas de-atunci afară!...

Unde-i paznicul? Să vină,

Să mă vadă, Să mă cheme,

Să-mi deschidă iar cavoul

Și s-adorm din nou în paza lumânărilor de ceară!...

ROMANȚA MORȚII

Răsună-n poarta veche trei lovituri Ce par
Trei ne'ntelese vorbe desprinse dintr-un vers...

Răsună-n poarta veche trei lovituri

Ce par

Trei ne'ntelese versuri din noul calendar!...

Pe verdea balustradă a-naltului balcon

Te pleci spre călătorul necunoscut ce bate,

În timp ce două brațe se-nalță spre balcon

Ca două negre umbre de turnuri crenelate.

Spre verdea balustradă a-naltului balcon

Se-nalță două brațe ;

Iar umbra lor pe zid

Se leagănă ca două chei negre, descântate,

Cu care Vrăjitorii

Și Parcele Deschid

Zăvoarele-nceștate în porțile-ncuiate...

Pe verdea balustradă a-naltului balcon

Te pleci spre călătorul necunoscut ce bate

Și-ntrebi:

Cine-i acolo? De unde vii?

Ce vrei?

Dar vocea-ți la vederea demonicele chei

Se stinge cu sfiala luminii pe-nnoptate...

Cine-i acolo?

Nimeni...

De unde vii? Nu știu...

Ce vrei? Nimic...

Și vocea ce-ți răspunde timidă, deși-ți pare

Că-i vocea ta,

Simți totuși că nu are

Nici zborul,
Nici căldura din vocea de om viu.
E vocea ta
E vocea tăcerii ce cuprinde
Întreaga balustradă a naltului balcon,
Ca și o funerară făclie ce s-aprinde
În mâna unui Rege
Și-n preajma unui Tron.
Și-n timp ce-n poarta veche trei lovituri te cheamă
Ca trei refrenuri triste de cântece uitate
În timp ce-ai vrea să afli în poartă cine-ți bate
Adormi, proptindu-ți fruntea pe cheile de-aramă
Păstrate-n negre turnuri de piatră, crenelate...

ROMANȚA CORBULUI

Pe țărmul nalt și drept
Hotarul, de unde-ncepe necuprinsul
Imperiu-al apelor albastre
Cu-atâtea felurimi de pete,
Al apelor ce dimineața sunt verzi,
Iar seara violete
Un corb a poposit spre seară,
Și-așa, cum stă pe malul mării,
Orbit de-albastrele noianuri,
Muiate-n purpura-nserării,
Parcă-i sositul care-așteaptă să vină și-alți întârziați...
Și-n seara-aceea-n care-apusul
Părea mai trist ca-n alte seri,
Iar soarele părea că pleacă să nu mai vină niciodată,
M-am dus să-mi plimb pe țărm urâtul
Și biata-mi inimă,-mbibată
De-amaru-otrăvilor sorbite din gura-amantelor de ieri...
Dar corbul mi-a ieșit în cale
Pe țărmul mării nalt și drept,
Ca și pe-o margine de groapă,
Veghea un cioclu-naripat,
Și cioclul m-a privit o clipă,
A dat din aripi
Și-a zburat...
Și parcă mi-a șoptit în treacăt:
Bine-ai venit...
De când te-aștept!

ROMANȚA CELOR CE SE VÂND

lui Alexandru Zamfirescu-Aliz

Se-ngroapă soarele-ntr-un nor
O, negrul nor ca și mormântul
Înșelătoarelor ce mor
Neplânse de amanții lor!
Pe la ferestre-și plimbă vântul
Tristețile sfârșitului de vară,
În timp ce-n cârciuma murdară,
Din strunele de-aramă cântul

Chitarelor
Își ia avântul...
Iar pe la mese,
Rând pe rând,
O ceată de amănți artiști
Toți ne'nțeleși și mari,
Toți Criști...
Își beau iubirea, fredonând
Romanța celor ce se vând.

ROMANȚA PELERINULUI

Sunt obosit de drum și-aș vrea
Să dorm trei nopți,
Trei vieți în șir,
Culcat pe-un așternut,
Așa
Cum dorm culcați în cimitir
Toți sfinții palizi din altare,
Cu pumnii-ncruciați pe piept.
Din somnul fără deșteptare
Aș vrea să nu mă mai deștept...
Cei ce-au pornit 'nainte mea,
Bătătorind poteca lungă,
Și-au năzuit ce nu era
În rostul vieții scris s-ajungă,
Cei ce-au pornit, cu mii de ani
Nainte mea, pe-același drum,
Au adormit pe sub castani Demult,
Și dorm uitați și-acum.
Și dintre cei porniți cândva,
Mânați spre-aceleași înnorate
Și mute zări de-aceleași stea.
Un singur pelerin mai bate
La poarta liniștii...
El pare
Că,-ndurerat ca Prometeu,
E mort de mult și... tot nu moare
Și-acest biet pelerin sunt eu!...

SONET

În țara mea, tot cerul pare-o pată
De sânge, scurs din rana unui soare,
Ce-abia-și deschide ochii-n zări; și moare
Ca cei mușcați de-o gură-nveninată!
În țara mea, pe marea frământată
În aiurări de vânturi funerare,
Nu vezi plutind corăbii albe-n zare
Purtând pe bord plecații de-altădată!...
În țara mea nu-s flori ca-n altă țară
Și cântece de dragoste nu sunt ;
Și-n țara mea tăcuți ca-ntr-un mormânt
Cei vii și-așteaptă rândul ca să moară ;
Pe câtă vreme morții... Cine știe?...
Așteaptă-o zi ca-n alte țări să-nvie!...

PELERINII MORȚII

E cârciuma plină de oameni străini
De oameni tăcuți ce vin de departe,
De unde ei singuri să spună nu știu...
De unde veniți, pelerini?
Din care cetate cu porțile sparte
Din care pustiu?...
De unde veniți, pelerini?
De unde veniți cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Și albe, de parcă
Vă temeți ca pumnul de care fugiți
Să nu vă ajungă și iar să vă-ntoarcă
În țara în care n-ați vrut să trăiți?...
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini,
De unde veniți, pelerini?...
Ei tac...
Să răspundă nici unul nu vrea ;
Iar cârciuma pare o criptă,
Și-n ea
Tăcuții străini, cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Cu brațele goale și umerii goi,
Își trec de la unul la altul paharul,
Și-n flacăra scurtă ce-o scapără-amnarul
Par niște strigoi...
Hei!... Mute ființe, Bizari pelerini,
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini,
Spre care cetate pornirăți armată
De oameni cu cranii și mâini de schelete,
Cu fețele albe ca albul perete
Și gura-nclăștată?
Ei tac...
Să răspundă nici unul nu vrea...
Pe cer o lumină s-aprinde, și-o stea
Coboară și-n sute de stele se-mparte...
Și-n clipa aceea, tăcuții strigoi
Se scoală grămadă, ca-n ziua de-apoi,
Și pleacă cu toți mai departe...

ÎN TEMPLUL LINIȘTII

lui Al. Gherghel

În sfeșnicele vechi de-aramă
Descresc trei lumânări de ceară
Descresc ca nopțile spre vară.
Și-n sfeșnicele vechi de-aramă
Trei flăcări parcă se destramă
În fire lungi de foc ce cresc
Din lumânări până-n tavan
Și scriu verseturi din Coran
De-a lungul templului turcesc...
Trei credincioși desculți se-nclină

Proptindu-și frunțile-n covor
Și parcă-s trei bolnavi ce mor...
Trei credincioși desculți se-nclină,
Și-n simfonia de lumină
Ce-și plimbă petele pe geamuri
Când verzi, când purpure, când blonde
Par trei corăbii vagabonde
Ce-adorm în legănări de valuri...
Și-n templul liniștii ce pare
Un sarcofag păgân, enorm,
Toți Muezinii parcă dorm...
Și-n templul liniștii, în care
Greoiul fum de lumânare
Miroase-a cranii dezgropate
Din sfeșnicele vechi de-aramă
Trei flăcări pâlپând te cheamă
S-adormi sub ele-ntins pe spate!...

NOCTURNĂ

În noaptea-aceea luna părea un cap de mort
Tăiat de ghilotină și aruncat în Mare
Un cap purtat de valuri și-n marșuri funerare
Rostogolit spre farul ce scânteia în port.
În noapte-aceea luna părea un ghem de sfoară
Scăpat din mâna dreaptă a celui care-n viață
Te leagă, te dezleagă, te iartă și te-nvață
Cum poți ieși din iarnă, intrând în primăvară.
Și-n noaptea-aceea luna părea un chihlimbar
Desprins din cingătoarea lui Crist, care murise
Ca să-nvieze iarăși din somnul fără vise,
Sanctificându-și crucea rămasă pe Calvar!...

PE DUNĂRE

...emportant vers tes havres Tes cargaisons de bois, de houille et de cadavres

PAUL VERLAINE

Se duc pe Dunăre la vale
Caiace-n roz și-n alb vopsite...
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe, plutitoare
Pe negrul apelor murdare...
Departate-n zare, neclintite,
Pădurile de sălcii par
Castele negre feudale
Ce-și spală-n apele murdare
Tristețea zidului murdar.
...ducând spre porturile tale
Povara ta de lemne, huilă și cadavre
Se duc pe Dunăre la vale,
Grăbiți și fără de popas,
Pescarii triști ce poartă-n glas
Tăcerea albelor spitale...
Se duc pe Dunăre la vale

Ca șirul de cocori pribegi
Pe-ntinsul fără de hotare
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe plutitoare
Pe negrul apelor murdare...
Și tot pe apa care poartă
Noroiul omenirii-ntregi,
Sub sărutările solare,
Plutește și-o... chitară spartă.

CREPUSCUL LA TOMIS

Pe mare-n asfințit...
Și vântul
Îmi poartă barca pe cărarea
Pe care soarele și marea
Se-mbrățișează cu pământul!...
Din larg,
Ca niște mici fragmente
Desprinse din albastrul infinit,
Înamoratele sirene
Apar cu gesturi indecente
Și-n cinstea mea încep să-noate
Pe spate,
Cu câte-un far aprins sub gene,
Ce-mi luminează-n asfințit
Temutul semn de întrebare
Cu care marea m-a-nfrățit...
Iar eu
Pornit în căutarea Frumosului din suflet Și din rime
Un vagabond pe care marea
M-a scos de păr, din adâncime
M-avânt din nou în infinit...
Și convertit
De dragul unei simple jucării,
M-agăț cu mâinile de astrul
Ce ca un pescăruș rănit
Își moaie aripa-n albastrul
Crepuscularei agonii!...

SOSESC CORĂBIILE

lui Krikor Zambaccian

Sosesc corăbiile,
Vino,
Să le vedem cum intră-n port
Să le vedem cum, obosite de-atâta luptă cu furtuna,
Își lasă ancorele grele să cadă una câte una,
Așa cum fiecare parcă și-ar îngropa câte un mort!...
Sosesc cu pânzele umflate,
Ca niște sânuri de femeie
Pe care-o buză pătimașă le-a-nvinețit de sărutări,
Și parcă-aduc cu ele toată splendoarea vechilor serbări
În cinstea lui Neptun
Temutul stăpân al Mărilor Egee.

Sosesc din larg, misterioase,
Ca niște semne de-ntrebare...
Nu știm din care fund de lume
Din răsărit,
Sau din apus
Dar știm că ori de unde pleacă
Ne-aduc vești noi și-ndestulare...
Sosesc corăbiile...
Vino,
Să le-ntrebăm ce ne-au adus!...

ROMANȚA CELOR TREI CORĂBII

Porniră cele trei corăbii...
Spre care țarm le-o duce vântul?...
Ce porturi tainice,
Ascunse cercetătoarelor priviri,
Le vor vedea sosind mânate de dorul tristei pribegiri?...
Ce valuri nemiloase,
Mâine,
Le vor deschide-n drum mormântul?...
Porniră cele trei corăbii, purtând în pânțele lor
Grămezi de aur,
Chihlimbare, Smaralde verzi
Și-opale blonde; Iar sus, pe bord,
Tristețea-acelor romanțe veșnic vagabonde,
Cântate,
Azi, în drum spre Poluri,
Iar mâine-n drum spre-Ecuator!...
Porniră cele trei corăbii...
Și-abia se mai zăresc
Se-ngroapă
În golul zărilor pătate de violetul înserării ;
Iar albul pânzelor întinse,
În cenușiul depărtării,
Zidește trei mausoleuri în care dorm cei duși pe apă.
Porniră cele trei corăbii...
Și-n urma lor rămase portul,
Mai trist ca muntele Golgotei însângerat de-un asfințit,
Și-n urma lor,
Pe cheiul umed,
Un singur albatros rănit
Mai stă de pază,
Ca Maria,
Venită să-și vegheze mortul!...

ROMANȚA CELOR TREI GALERE

lui Horia Oprescu

În rada portului,
La cheiul pe care astăzi cresc castanii,
În rada portului, ce pare o lacrimă-a Mediteranei,
Dorm trei galere ancorate de zeci de ani,
Dorm trei galere,
Ce poartă-n pupe încrustate

Trei nume spaniole:
Xeres, Estremadura
Și-Alicante...
Dorm tristele galere...
Anii
Le-au putrezit pe jumătate,
Și lanțul ancorelor grele
Le-a ruginit de mult în apă.
Furtunile fără de număr
Le-au înecat răzbunătoare
Matrozii, unii după alții,
Iar căpitanii
Dorm fiecare-n câte-o groapă
Săpată-n câte-un fund de mare!...
Și-așa cum dorm, nedespărțite
Ca trei tovarășe de luptă,
Ca niște suveniruri smulse îndepărtatului trecut
Par trei sicriuri profanate
Din care morții-au dispărut
Cu-ntregile comori de aur
Și pietre scumpe
Adunate
De cei ce le mânau pe-Atlantic,
Din țarm în țarm,
Din val în val,
De cei ce le-ancorau cu grijă pe coasta-
Antilelor bogate
Și-n urmă le-ndreptau cu grabă
Ca niște păsări albe-n zbor
Din insula San-Salvador
Spre Spania
Spre taciturnul și lacomul Escorial!

OCTOMBRE

În parcul presărat cu statui De Nimfe,
Fauni
Și Silvani,
De-a lungul celor trei alei
De plopi,
De tei
Și de castani,
Pe băncile vopsite-n verde
Și pe nisipul galben-șters,
Multicolorele covoare de frunze veștede s-aștern
În ritmul vântului de toamnă,
Ca-n ritmul unui ultim vers
Un vers cu care se sfârșește un cânt
Dintr-un Poem etern.
Octobre curtizana pală, cu-obraji fardați
Și buze supte
Octobre amanta celor care pornesc
Să nu se mai întoarcă
Octobre-a poposit în parcul cu-alei cotite
Și-nterupte
De visătoarele bazinuri,
Pe-albastrul cărora o barcă

O frunză veștedă și-așteaptă întârziatele surori...
O!... Ne'nterupta disonanță de schingiuri
Ce-ți dă fiori!...
O!... Nesfârșitele regrete abia șoptite!...
Cine trece
Prin parcul presărat cu statui,
De-a lungul celor trei alei,
Se-nduioșează ca de plânsul idolatratelor femei!...
Și-n parcul unde altădată veneau
Boemii să-și aștepte
Necredincioasele Boeme
Același parc ce-ți pare și-astăzi
O filă ruptă din romanul nemuritorului Murger
Își pleacă brațele uscate,
Precum prin albele spitale
Își pleacă brațele bolnavii ce plâng
Și nu știu pentru ce...
Și-n timp ce vântu-i smulge fardul
Și-l spulberă în largi spirale, Octombre curtizana pală
Coboară ultimele trepte!...

ROMANȚA CELUI CE S-A-NTORS

Tăceți, voi toți din jurul meu,
Vă rog tăceți
Că-s obosit,
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor
Ca cei ce-s morți de mult!...
Tăceți,
Vă rog tăceți...
Abia sosit,
Voi mă-ntrebați pe unde-am fost!...
O, de-ați ști voi ce drumuri lungi,
M-adăpostea, pribeag mereu tot pe-alte mări!...
Ce fund de zări
O, de-ați putea porni și voi
Pe unde-am fost!...
O, de-ați putea și voi cândva,
Pornind grăbiți pe urma mea,
Să rătăciți ne'ntrebători
Și ne'ntrebați!...
Să vânturați pământul tot În lung
Și-n lat
Și fund de văi,
Și vârf de munți, necercetat,
Să cercetați
Ne'ntrebători Și ne'ntrebați!...
O, de-ați putea-ntâlni și voi ce-am întâlnit
Femei cu ochi frumoși de bronz
Și guri de-argint,
Ce le-am iubit,
Și le-am iertat
Căci toate mint,
Cum i-au mințit
Pe toți pe câți i-au întâlnit!

O, de-aș putea să vă spun tot...
Dar nu
Plecați...
Că-s obosit
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor!...
M-ați ascultat
Vă mulțumesc...
Acum plecați.

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Ca să-ajung la tine, i-am zis calului:
Grăbește...
Pune-ți aripi ca în basme
Și te-nalță până-n nori...
Tot mai sus,
Tot mai departe
Ca șiragul de cocori
Ce plutește colo-n zare!...
Haide, calule, grăbește!...
Ca să-ajung până la tine, i-am zis vântului:
Dă-mi mâna
Și târăște-mă cu tine până unde poți pătrunde
Până-n zarea-nsângerată unde soarele s-ascunde...
Ca s-ajung cât mai degrabă,
Haide, vântule, dă-mi mâna!...
Ca să-ajung până la tine, i-am zis morții:
Mergi-nainte
Și cosește-mi fără milă tot ce-i viu
Și-mi ține calea...
Netezește-mi munții-n zare
Și-umple-mi de cadavre valea
Dintre ea și mine
Haide!...
Haide, moarte, mergi-nainte!...
Ca să-ajung până la tine,
Pentru tine-au obosit Calul,
Vântul, Moartea
Toate mi-au făcut pe voie ;
Dar...
Dintre cutele perdelei, ochii-ți verzi nu-mi mai răsar,
Strunele chitarei-s rupte
Și... romanța s-a sfârșit!

MULTAȘTEPTATEI...

De când te-aștept!...
Sunt ani...
Și anii, ce lungi îți par când n-ai cu cine
S-ascuți ciudatele romanțe ce plâng viorile-n surdine...
Și violetele apusuri ce triste-ți par când n-ai cui spune
Ce-nfiorări plutesc în zare
Și-n plânsul celor patru strune!...
Te-am așteptat la-ncrușișarea potecilor pe care-alt'dată

Multașteptatele amante soseau grăbite să-și sărute
Amanții,
Ce-așteptau în umbră, tăcuți ca niște statui mute...
Și câte primăveri, de-a rândul, castanii roșii nu-mi vestiră
Că nimeni n-a trecut pe-acolo
Și-n zare nimeni nu s-arată!...
Te-am așteptat pe țărmul mării
Pe țărmul nalt ca și terasa
Castelului regesc, pe care un prinț și-ar aștepta mireasa...
Dar valurile, știutoare de soarta celor ce porniră
Spre țărmul unde stam de strajă,
Când le-ntrebai ce știu de tine,
Îmi spuseră c-aștept zadarnic...
Și azi viorile-n surdine...
Ce-mi plâng ciudatele romanțe
Mai trist de cum le plânse ieri,
Par lacrimi picurate-n cupa netălmăcitelor dureri...

ACELEI CARE VA VENI

De unde vii,
Și-n care preafericită țară
Văzuși lumina zilei tu, albă ca și-o zi?...
Și ce nebune vânturi spre mine te purtară,
Ce barcă rătăcită te-aduse pân-aci?...
De ce plecași din țara, în care palmierii
Tremurătoare umbre își culcă pe nisip?
Nu-ți fu de-ajuns pustiul cu lacrimile serii,
Și nu găsiși pe-aiurea să-ți plimbi frumosul chip?
Or nu știuși că-n țară la mine
Nu-s nici cânturi,
Nici flori de lămâiță?...
Amanții și-au vândut
Orgiilor,
Și corpul,
Și sfintele avânturi,
Și-azi totu-i mort și putred în carcera de lut!..
Cu mâini subțiri și albe, ca mâinile de sfântă
Pictată pe-un perete de templu bizantin
Și ochi pătați de-otrava privirii ce-nspăimântă
Ochi verzi ca apa moartă
Și morți ca negrul spleen
Veniși, aducătoarea de cântec și lumină,
Să-mi ușurezi povara fatalului
Calvar,
Să-mi reclădești o lume cu-o boltă mai senină
Și să mă smulg din gheara supremului coșmar...
Dă-mi mâna dar și du-mă cu tine,
Du-mă-n țara
În care palmierii stăpâni peste pustiul
Cu brațele deschise ne vor primi-n Sahara
Iubirilor născute din goluri de sicriu!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Que la mort ne nous ait qu'ivres morts de nous-mêmes.

JULES LAFORGUE

În tine-mi pun toată speranța
Și-ți zic:
De-acum pentru mine fii totul,
Iar eu
Voi fi pentru tine același ateu,
Ce-afară de tine nu crede-n nimic.
Fii totul
Trecutul, cu morții de ieri
Ce dorm la răsplântii, de sălcii umbriți,
Și ziua de mâine, cu noii-veniți
Ce râd pe mormântul defunctei
Dureri...
Spre norii de-aramă, pe-naltele scări
Urca-vom
Din goluri în goluri pribegi,
S-ajungem în țara în care sunt regi:
Nimicul,
Eternul,
Și-Albastrul din zări...
Și-acolo,-n grădina în care nu cresc
Decât mătrăgune,
Cucute
Și laur,
Sorbi-vom cu sete din cupe de aur
Iubirea topită-n Albastrul ceresc!...

ODELETĂ

În cinstea ta,
Cea mai frumoasă și mai nebună dintre fete,
Voi scri trei ode,
Trei romane,
Trei elegii
Și trei sonete.
Și-n cinstea ta,
Cea mai cântată din câte-n lume-au fost cântate,
Din fiecare vers voi face
Câte-un breloc de-argint, în care
Gândirile-mi vor sta alături, ca niște pietre nestemate
De-a pururi încrustate-n bronzul
Unei coroane princiare!...
Din țara-n care dorm de veacuri vestiții Faraoni,
Din țara
În care Sfînșii stau de vorbă cu Nilul sfânt și cu Sahara,
Din țara-n care palmierii Vestesc arabilor furtuna
Și caravelor pierdute
Că nu se mai întorc nici una,
Din țara asta minunată,
Tăcută,
Tristă
Și bizară,
Îți voi aduce trei smaralde nemaivăzute-n altă țară,
Trei perle blonde, pescuite de Negri-n golful de Aden,
Și trei rubine-nsângerate, ascunse toate-ntr-un refren De Triolet,

Pe care nimeni nu-l va înțelege, fiindcă nu-i
Pe lume nimeni să-nțeleagă simbolul Trioletului!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză
Nu pleca!
Dă-mi degetele-ți inelate să le sărut ca și-altădată,
Dă-mi degetele-ți inelate
Poeme-n pietre nestemate
Vreau să le-nvăț pe dinafară și să le cânt,
Dă-mi mâna toată,
Căci nu-i în tot salonul alta, așa, la fel cu mâna ta.
Rămâi cu mine toată seara...
Ce-ți pasă dac-o să sfârșească
Orchestra valsul?...
Tu nu știi
Că nu-i în tot salonul altul la fel ca mine să iubească?
Deschide-ți brațele
Altarul în care mă-nchinam alt'dată
Deschide-mi brațele și prinde-mi în ele brațele-obosite,
Apleacă-ți gura-nsângerată,
Și sărutările-ți aprinse înseamnă-le pe-obrazu-mi pal.
Înseamnă-le la rând, să-mi steie pe veci de pază,
Neclintite,
Ca păsările legendare pe malul lacului Stymfal!...

CELEI MAI APROAPE

De ce-ți sunt ochii verzi Coloarea wagnerianelor motive
Și părul negru ca greșeala imaculatelor fecioare?
De ce-ți sunt buzele pătate de violete trecătoare?
Și mâinile de ce-ți sunt albe ca albul tristelor altare
Din Babilon,
Și din Ninive?
De ce, când plângi,
În plânsu-ți moare o-ntregă lume de petale
De trandafiri,
De chiparoase,
De nuferi albi Și crizanteme?...
De ce, când plângi,
Cu tine plânge tristețea blondelor opale,
Iar torțele aprinse-n umbra castelelor medievale
Se sting suflate ca de groaza demoniacelor blesteme?...
De ce, când cânți,
Cu tine cântă un infinit de armonii
Ce năvălesc tumultoase
Din golul zărilor, Din astre,
Din zborul păsărilor albe,
Din fundul mărilor albastre,
Din lumea morților,
Din lumea părerilor de rău târzii?
Și când stai ochi în ochi cu-amanții poeți
Ce-ți cântă ochii,
Părul
Și buzele

Când te-nfioară cuvintele ce n-au fost spuse,
Când in penumbra violetă a trioletelor apuse
Pui într-o cumpănă Minciuna
Și-ntr-altă cumpănă-Adevărul,
De ce te pleci spre cel mai tânăr dintre poeți,
Și-i strângi cu sete
În palme capul,
Ca-ntr-o gheară de vultur însetat de sânge,
Și dinții tăi
De ce-i pictează, în rozu-obrajilor, motive Asiriene,
Din poemul trăit de sfintele poete
În noaptea-altarelor păgâne
Din Babilon
Și din Ninive?...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Că ne iubim și-o știe lumea toată
E-adevărat ;
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști...
Și nu va ști-o, poate, niciodată
Ne-am cunoscut în țara-n care-alt'dată
Manon Lescaut iubi pe Des Grieux,
Într-un amurg de toamnă, orchestrată
În violet,
În alb, În roz
Și-n bleu.
Și ne-am iubit întâia oară-n parcul
În care Nimfele de marmură privesc,
Cu ochii-ntrebători, către peluza
Pe care-un Zeu își pregătește arcul,
Să-și bată joc de cei ce-l ocolesc...
Și ne-am iubit!...
Ți-aduci aminte?...
Bluza
Ah!... Bluza ta pe sânu-ți decoltat
Părea un peplum de mătase, sfâșiat
Pe sânul unei
Venere ce moare!...
Și ne-am iubit cu-atâta nebunie,
Că statuile albe ne-au privit
Cu ochi geloși,
Iar zeul a-mpietrit
În mână cu-o săgeată-otrăvitoare!...
Și ne-am iubit,
Și-azi toată lumea știe
Că ne iubim...
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști!...

CELEI CARE TRECE

Tu pari o statuie turnată nu-n bronz etern,

Ci-ntr-un metal,
Ce până astăzi n-are încă
Nici preț,
Nici nume,
Nici culoare
Metal bizar, din care-artistul
Creă-n suprema inspirație Icoana ultimei religii
Și-a ultimului ideal!
Tu pari o statuie furată de-amantul tău dintr-un muzeu
În care-n vremile de-alt' dată
Veneau bătrâni să ți să-nchine,
Ca pajii
Ce mureau sub ochii răutăcioaselor
Regine
Sau ca Martirii-n adorarea trimisului de Dumnezeu!
Și-așa cum treci îngândurată de-a lungul străzilor pustii,
De-a lungul străzilor pătate de-nsângerări crepusculare,
Tu pari o Venus de la Millo
Ce-și cată brațele,
Pe care
Cei morți le-au luat cu ei în groapă,
Să nu le lase celor vii...

CELEI CARE PLEACĂ

Tu crezi c-a fost iubire-adevărată...
Eu cred c-a fost o scurtă nebunie...
Dar ce anume-a fost,
Ce-am vrut să fie
Noi nu vom ști-o poate niciodată...
A fost un vis trăit pe-un țărm de mare.
Un cântec trist, adus din alte țări
De niște pasări albe călătoare
Pe-albastrul răzvrătit al altor mări
Un cântec trist, adus de marinarii
Sosiți din Boston,
Norfolk
Și New York,
Un cântec trist, ce-l cântă-ades pescarii
Când pleacă-n larg și nu se mai întorc.
Și-a fost refrenul unor triolette
Cu care-alt' dată un poet din Nord,
Pe marginile albului fiord,
Cerșea iubirea blondelor cochete...
A fost un vis,
Un vers,
O melodie,
Ce n-am cântat-o, poate, niciodată..
Tu crezi c-a fost iubire-adevărată?...
Eu cred c-a fost o scurtă nebunie!

TREI LACRIMI RECI DE CĂLĂTOARE

Și-ai să mă uiți
Că prea departe
Și prea pentru mult timp pornești!

Și-am să te uit
Că și uitarea e scrisă-n legile-omenești .
Cu ochii urmări-vei țărml, topindu-se ca noru-n zare,
Și ochii-ți lăcrima-vor poate
Trei lacrimi reci de călătoare ;
Iar eu pe țărml
Măhnit privi-voi vaporu-n repedele-i mers,
Și-nțelegând că mi-ești pierdută,
Te-oi plânge-n ritmul unui vers.
Și versul meu
L-o duce poate vreun cântăreț până la tine,
Iar tu
Cântându-l ca și dânsul,
Plângându-l, poate, ca și mine
Te vei gândi la adorata în cinstea căreia fu scris,
Și-uitând că m-ai uitat,
Vei smulge din cadrul palidului vis
Întunecatu-mi chip,
Ca-n ziua când te-afunda vaporu-n zare
Și când din ochi lăsai să-ți pice
Trei lacrimi reci de călătoare!

CELEI ÎNVINSE

Ce glas de clopot
O!... Ce glas de clopot spart și răgușit!...
Nu-l mai cunoști?
E-același glas ce ți-a urat sunt ani de-atunci
„Bine-ai venit!
Ți-aduci aminte cum suna
Ca-ntr-un ajun de sărbătoare?
Suna ca-n zilele când moare
Cineva!...
Suna ca și-azi ne'ncrezător
În viitorul morților!...
Ascultă-l bine
Tu, ce porți în păr cununi de flori crescute
Pe țărml mărilor străine,
Ascultă-l bine
Tu, ce porți în ochi opalele-ntristării
Topite-n lacrimi verzi de Mare,
Ascultă-l bine
Tu, ce porți pe buze purpura-nserării
Și-n glas cântări crepusculare,
Ascultă-l bine...
Ascultă-i notele de-aramă ce-ți par acum necunoscute
Și amintește-ți seara-n care
Sunt ani de-atunci
Ca și-astă-seară,
Veneam tăcuți ca primii oameni
Pe drumul celor dați afară
Din raiul primei fericiri...
E-același clopot de-altădată,
E-același grav proroc ce-mparte
Drumeților
Netălmăcite
Și cobitoare prorociri!...

Și-acum dă-mi mâinile,
Dă-mi ochii, Dă-mi gura,
Dă-mi viața toată,
Sărmană-nvinsă, dă-mi trofeul victoriei,
Iar mâine-n zori
Fii liberă din nou
Și-ntoarce din drum pe noii-nvingători!...

ROMANȚA AMANTELOR DE IERI

Où sont nos amoureuses?...
Elles sont au tombeau.

GÉRARD DE NERVAL

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Și buzele calde-nsângerate
Ca-albastru-n ceasul înserării ;
Voi, ce-ați murit demult
Și totuși nu v-ați găsit încă mormântul,
Sub ce ferestre-n veci închise și cu perdelele lăsate
Mi-ați îngropat de-a pururi cântul?
Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării!...
Pe vatra sufletelor voastre, sărmană vatră funerară
Mormânt de patimi potolite
În lungi acorduri de chitară
V-am presărat garoafe roșii ca niște buze-nsângerate
Ce-ar vrea să re'nvieze morții
Din vechi coșciuguri putrezite
Prin cimitirele uitate.
Pe vatra sufletului vostru, sărmană vatră funerară,
Jertfitu-mi-am credința-n stele și-n ochii voștri verzi!
Eram duhovnicul ce v-ascultasem
Și de trecut vă dezlegam
Eram un Crist-copil ce moare negându-și biblia barbară
În spasmurile-nfiorării și-n caldul vis ce-l întrupasem
Pe șase strune de chitară...
Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Sub ce ferestre-n veci închise
Mi-ați îngropat de-a pururi cântul?...
Voi, moartelor nemuritoare,
Veniți, căci v-am găsit mormântul...
Veniți cu toate-n cimitirul
Ce-n biata-mi inimă-și deschide
Largi porțile să vă primească...
Veniți, schelete călătoare,
Veniți, sărmane Danaide,
Cu buze calde-nsângerate ca-albastru-n ceasul înserării!

CELEI CARE MINTE

Et fais moi des serments que tu rompras demain.

PAUL VERLAINE

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...
În cinstea ta,
Cea mai frumoasă din toate fetele ce mint,
Am ars miresme-otrăvitoare în trepiduri de argint,
În pat ți-am presărat garoafe
Și maci
Tot flori însângerate
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor curate,
Iar în covorul din perete ca și-ntr-o glastră am înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat de-Eucalipt.
Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții,-alt'dată,
Sorbeau cu-amantele-mpreună otrava binecuvântată...
Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptul de fildeș părul,
Înfinge-ți în priviri Minciuna
Și-n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă-așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...
Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată.
Am să te iert E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...
Deci nu-ți cer vorbe-mperecheate de sărutări,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid
Cerșește-n veci de veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet înfinitul unui pahar de hidromel,
În păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și în priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor iubiri.
Și-așa tăcuți
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori
Să-ncepem slujba-n miez de noapte
Și mâine s-o sfârșim în zori!

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

În seara când ne-om întâlni
Căci va veni și seara-aceea
În seara-aceea voi aprinde trei candelabre de argint

Și-ți voi citi
Capitole din epopeea
Amantelor din Siracuza,
Citera,
Lesbos
Și Corint...
Și-n seara când ne-om întâlni
Te-oi întreba,
Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'nainte ta:
Voiești sau nu să fii a mea?
În seara când ne vom iubi
Căci va veni și seara-aceea
În pat vom presăra buchete de trandafiri și chiparoasă
Ne vom închide-apoi în casă
Și vom zvrli în stradă cheia...
Și-n seara când ne vom iubi
Te-oi întreba,
Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'nainte ta:
Voiești să nu mai fii a mea?...
Și-n seara când ne-om despărți
Căci va veni și seara-aceea
Vom stinge flăcările-albastre din candelabrele de argint,
Iar florile de chiparoasă și trandafirii-i vom presa
În cartea roză-a epopeii
Amantelor din Siracuza, Citera,
Lesbos
Și Corint...
Și-n seara când ne-om despărți
Te voi ruga,
Ca și pe multele pe care le-am sfătuit 'nainte ta:
Să-ți amintești c-ai fost și-a mea!...

MARȘ FUNEBRU

Vouă și lor

Voi, care le-ați iubit,
Voi, care le-ați cântat,
Voi, care le-ați pierdut,
Și-ați plâns, Și le-ați uitat...
Și totuși le păstrați, ca-ntr-un breloc de argint,
Și astăzi, fără voie, în suflet încrustată,
Icoana lor
Icoana amantelor ce mint
Cernită-n resemnarea regretelor de-alt' dată ;
Voi, care le-ați pierdut,
Și-ați plâns,
Și le-ați iertat ;
De ziua lor,
Căci mâine e ziua tuturor,
Din cântecele voastre cu care-alt' dată voi
Împrumutați eternul sclipirilor astrale
Femeii ce-ntâmplarea v-o trimisese-n cale ;
Din cântecele voastre, cu care-alt' dată voi
Însuflețeați nimicul eternului noroi,
Faceți un rug pe care drept jertfă s-aruncați
Tot ce păstrați în suflet, ca-ntr-un breloc de-argint;

Și-n cinstea lor
În cinstea amantelor ce mint
Dați foc minciunii-n care alt' dată vă-ncredeați,
Toți care le-ați iubit,
Toți care le-ați cântat,
Toți care le-ați pierdut,
Și-ați plâns,
Și le-ați iertat!...

LITURGHII PROFANE

Lui Zenovie Piclișanu

CLOPOTELE

Sună clopotele...
Sună clopotele-n depărtare.
Clopotele!... Clopotele!...
Câte clopote să fie?
Câte voci nedeslușite mor în zori, iar noaptea-nvie?
Câte voci blestemă foamea zilelor din postul mare?...
Clopotele, Clopotele...
Tac și-n urmă sună iară.
Sunt trei clopote de-aramă, sau trei clopote de-argint?
Și ce Crist vorbește-n glasul clopotelor ce nu mint
De atâția ani de-a rândul
Și la fel ca-n prima seară?...
Ce nebun profet mai vine să ne spună că-i trimisul
Celui ce făcu pământul din nimic?
Și ce minciună
Iar schimba-va fața lumii?...
Sună clopote,
Sună,
Ca și-n noaptea când surâse pentru prima oară
Sfinxul!...
Sunați, clopote de-aramă!
Sunați, clopote de-argint...
Vântul să vă-nalțe cântul tot mai sus,
Tot mai departe
Să vă spulbere-n albastrul mângâierilor deșarte
Și să vă sugrume glasul profețiilor ce mint.

ÎN ORAȘUL CU TREI SUTE DE BISERICI

În orașul cu trei sute de biserici,
De trei ani,
Sună clopotele-ntruna...
Și orașu-i plin de lume
Ce se-ntreabă:
Unde-i sfântul?
Unde-i sfânta fără nume?...
Pentru cine sună-ntruna clopotele de trei ani?...
Preoții-mbrăcați în negru, ca și cioclii,
De trei ani,
Încrunțați privesc mulțimea albă adunată-n stradă,

Preoții-mbrăcați în negru păsărilor mari de pradă
Tremură când văd mulțimea răzvrătită de trei ani!...
Unde-i sfântul?
Unde-i sfânta fără nume?
Să ne spună,
Pentru cine sună-ntruna clopotele de trei ani?
Cui trimitem noi atâtea lumânări
Și-atâția bani?
Unde-i sfânta iertătoare de păcate?...
Să ne spună...
Și-ntrebările mulțimii răzvrătite
Se ridică
Ca și valurile mării frământate de furtună,
Și-n orașul cu trei sute de biserici
Parcă pică
Din văzduh amenințarea:
Să ne spună... să ne spună..
În orașul cu trei sute de biserici,
De trei zile,
Nu mai sună nici un clopot nici un clopot de aramă;
Și orașul cu trei sute de biserici,
De trei zile,
Pare-a fi pictat în dosul unui geam de panoramă!...

GÖTTERDÄMMERUNG

În ziua-aceea cerul, înnegrit de fum,
Părea
Un tavan de catedrală ce se năruie;
Iar fumul
Din clopotnițele-aprinse
Deschidea-n albastru drumul
Altui fum mai greu, mai negru...
Și albastrul se-nnegrea...
Ard bisericile toate...
Ard Credințele bătrâne...
Ard Cristoșii Și Trecutul
Arde parcă lumea-ntregă...
Ce Nebun venit de-aiurea nu putu să ne-nțeleagă?
Ce-ndrăzneț aprinse focul ereziilor păgâne?
Și ce nou Profet veni-va să clădească-n noi cuvinte,
Casa celui care n-are nici sfârșit,
Nici început?...
Cine-o să ne-nvețe iară ce-am uitat
Tot ce-am crezut?...
Cine-o să ne ierte nouă ce-om greși de-aci-naainte?...
Cine-o să ne-ndrepte pașii spre mai bine?
În război,
Cine-o să ne poarte-armata spre victorii?
Și pe Mare
Cine-o să le-arate calea iahturilor călătoare?...
Cine-o să ne-adoarmă-n inimi teama zilelor de-apoi?...
Și mulțimea-nspăimântată
Spre clopotnițele aprinse
Se-ndrumează grupuri-grupuri...
Cei Cuminți privesc plângând
Plâng ca resturile unei colosale-armate-nvinse

Iar Nebunul stă deoparte și zâmbește fredonând:
Götterdämmerung!...

LA UMBRA CRUCILOR DE LEMN

Trei cruci de lemn,
Trei cruci enorme de lemn, vopsit cu trei culori,
Păzesc pe marginea șoselei fântâna celor credincioși...
Trei cruci, pe marginea șoselei,
Cu gesturi largi de mâini bolnave,
Opresc din drum pe călători
Și parcă-s trei spânzurători
De care-atârnă trei Cristoși!...
Or, într-o zi,
Împinși de-același fatal și funerar îndemn
Ca două-armate, puse una în fața alteia
Cuminții Se întâlniră cu Nebunii
Copiii morților de mâine se întâlniră cu părinții,
Și-armatele-ncepură lupta la umbra crucilor de lemn.
Deoparte, flutura stindardul Credinței
Alb, Curat,
Ca albul curat al florilor de nufăr
Iar tricolorul Nebuniei, închis cu grijă-n câte-un cufăr
De craniu omenesc,
Sta gata să-și desfășoare tricromia
La cea dintâi îngenuncheare a albului imaculat..
Și-ntr-un târziu
Târziu detot, când luna-ți pare o caravană-ntr-un pustiu
În locul crucilor ce-alt' dată opreau din drum pe călători
Se deschideau trei gropi enorme...
Și tricolorul Nebuniei adăpostea pe-nvingători!...

O, NU TE-APROPIA DE MĂNĂSTIRE!

Ascultați cum sună clopotele-n turlă
În turla albă-a negrei Mănăstiri ?...
Ascultați cum sună clopotele-n turlă,
Ca haitele de lupi flămânzi ce urlă ?...
O, nu te-apropia de Mănăstire,
Căci crucea ei
Și negrele-i zidiri
N-adăpostesc nici pace,
Nici iubire!
O, nu te-apropia de Mănăstire
Și nu te-ncrede glasului din turlă!
Ascunde-ți ochii-n palme
Și te-ndreaptă
Spre alt Profet decât spre cel de ieri
Ce-ți pasă dacă nu știi ce te-așteaptă
Când ce te-așteaptă nu-i scris nicăieri?
De vrei, ridică-ți brațele spre soare
Și, dacă poți, învață de la el
Ce-i fericirea vieții viitoare...
De vrei, ridică-ți brațele spre soare,
Și, dacă poți, prefă-te-n Ariel!...
O, nu te-apropia de Mănăstire,

Căci crucea ei
Și negrele-i zidiri
N-adăpostesc nici pace,
Nici iubire!
O, nu te-apropia de Mănăstire,
Căci clopotele care sună-n turlă
Sunt haitele de lupi flămânzi ce urlă!...

DE VORBA CU MINE INSUMI

Lui Tilică Ioanid

Vorbesc cu mine însumi, cum aş vorbi c-un frate
Întors rănit din lupta cu zilele de ieri,
Și parcă tot nu-mi vine să cred că n-am dreptate
Că El și Eu nu suntem decât același frate,
Și-aceeași rană-i doare pe ambii scutieri.
Armurile alt'dată pătate de rugină
Azi par mai sclipitoare decât oricând,
Iar spada,
Încrucișată-n luptă de-atâtea ori,
E plină
De sângele netrebnic al celor ce cad prada
Aceluiași proteic și veșnic Torquemada.
Vorbesc cu mine însumi și-mi zic:
De ce mă minți
De-atâția ani de-a rândul că tu ești cel mai mare
Din toți îmblânzitorii cohortelor barbare,
Că-n gestul tău palpită străvechile altare,
Iar vasta catedrală, zidită de părinți,
Cu-ntreaga-i melodramă de Dumnezeu și sfinți,
O poți schimba-ntr-o clipă,
De nu ți-ar fi rușine De bărbile lor albe,
De mine
Și de tine?
Vorbesc cu mine însumi și-mi zic:
De-atâția ani,
De când mă porți spre-același sublim necunoscut,
De ce mă minți cu-aceleași îndemnuri de temut
Și-mi profanezi credința cu-același prefăcut
Surâs
Citit pe buze de josnici curtezani?
De ce din armonia supremelor cântări
Azi nu se mai aude decât grozavul urlet
Al celor ce se-neacă în descărcări de tunet
Depart, -n cine știe ce profunzimi de mări!..
Mă simt așa de singur, c-aproape-mi este frică
Să mai vorbesc cu mine,
Și-mi zic:
Ascultă, frate,
Ascunde-ți rana,
Uită c-ai fost rănit și tu
Tu, ce-ai strivit atâția ce nu se mai ridică
Te scutură de greul armurii-nsângerate;
Iar celui ce te-ntreabă de-ți sunt sau nu-ți sunt frate

Răspunde-i: „Nu“.

ECCE HOMO

Mie

Eu sunt o-mperechere de straniu
 Și comun,
 De aiurări de clopot
 Și frământări de clape
În suflet port tristețea planetelor ce-apun,
 Și-n cântece, tumultul căderilor de ape...
Eu sunt o cadențare de bine
 Și de rău,
 De glasuri răzvrătite
 Și resemnări târzii
În gesturi port sfidarea a tot ce-i Dumnezeu,
 Și-n visuri, majestatea solarei agonii...
Eu sunt o-ncrușișare de harfe
 Și trompete,
 De leneșe pavane
 Și repezi farandole
În lacrimi port minciuna tăcutelor regrete,
 Și-n răs, impertinența sonorelor mandole.
Eu sunt o armonie de proză
 Și de vers,
 De crime și idile,
 De artă și eres
În craniu port Imensul, stăpân pe Univers,
 Și-n vers, voința celui din urmă Ne'nteles!...

ALEA JACTA EST

lui Iser

Am plecat...
Necunoscutul mi-a zis: „Vino, te aștept“.
Am plecat în explorarea unor semne de-ntrebare
 Și-am pășit cu majestatea ultimului înțelept
 Pragul vechilor legende
 Mâzgălite la-ntâmplare
 Pe un colț de pergament!...
Paznicii nemărginirii mi-au deschis negrele porți,
 Și-astăzi rătăcesc în golul dintre soare și pământ...
 Și ce-ncet mă duce vântul
Parcă-ar duce la mormânt Cel din urmă mort al lumii,
 Cel mai singur dintre morți.
Mă-nfășor în atmosfera cimitirelor din haos...
 Câte sunt?...
Nu le știu decât noctambulii
 Și poeții
Cei ce n-au avut nici minte,
 Nici credință,
 Nici repaos,
Nici răbdarea să-și aștepte termenul obștesc al vieții.
Mă-nfășor în rozul-verde,

În albastrul-violet,
Și în aurul din soare,
Și-ntr-o clipă mă preschimb
Într-un nimb enorm
Un nimb
Preursit să-mbrace fruntea primului Anahoret.
Mă topesc cu amintirea unei vieți trăite-n somn,
Mă-ntregesc cu nostalgia primelor îmbrățișări,
Și din cele două forme
Cea de azi
Și cea de ieri
Mă-ntrupez în al veciei și-al imensității Domn!...
Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare-n infinit
Celor ce plutesc pe mare,
Celor ce plutesc pe vânt,
Celor ce plutesc în versuri, În coloare
Și în cânt.
Celor ce plutesc de-a pururi după cum le-a fost ursit... Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare-n infinit.

TREC VAGABONZII

lui George Arghirescu

Trec vagabonzii,
Trec stăpânii grădinilor fără stăpâni,
Trec antipozii fericirii patriarhalilor bătrâni,
Trec anonimii omenirii,
Trec corifeii poeziei și preistoricii gândirii,
Trec regii primului dezastru și-nvinșii primului regret,
Trec vagabonzii
Parodia nedumeririi lui Hamlet.
Voi nu i-ați cunoscut nici unul,
Dar ei pe voi v-au cunoscut,
Ei cei goniți de câinii voștri
V-au cunoscut
Când v-au cerut
Ce nu le-ați dat,
Voi sclavii primei rușini și-ai primului păcat...
Trec vagabonzii însetații de cer,
De mări
Și de păduri...
Voi ce-i priviți cum trec pe-alături de voi,
Nepăsători
Și orbi,
Ca niște regi Oedipi,
Fiți mândri
Că-n negrul vostru stol de corbi
S-au coborât de unde nu știți
Și-acești câțiva răzleți vulturi...
Fiți mândri și le-ntindeți mâna,
Și dacă v-o resping scârbiți,
Voi umiliți
Îngenuncheați ca-n fața unor atotputernici iertători,
Căci vagabonzii sunt enigma eternului „de-atâtea ori“,
Și ei de-atâtea ori vă iartă,

De câte ori îi necinstiți!...

NOCTURNĂ

lui Eugen Lovinescu

Ce cap de Rege-Saltimbanc părea azi-noapte luna!
Un negru nor, ce desemna pe cer o spadă de Toledo
Mânat de vânt, s-apropia
De saltimbancul ce râdea...
Dar Regele-aștepta furtuna
Ca și Polonius, tăcut și nemișcat după perdea...
O spadă-ntinsă amenința regatul stelelor etern
Și totuși, Regele râdea...
Râdea vois, Deși pe cer,
Învinse, stelele piereau
Piereau ca cei îngenuncheați
În fața celor ce nu iartă,
Ca luptătorii dezarmați,
Pe care-nvingătorii-i poartă
De-a lungul țărilor supuse Prin sânge,
Foc
Și fier!...
Ia seama, Sire!
Regii sunt supuși acelorași ursite,
Ca și soldații morți în lupta pentru capriciul unui Rege.
Ia seama, Sire,
Cântărește-ți necântăritele cuvinte,
Privește-n jurul tău soldații
Ce mor
Și nu-ți pot înțelege
Nici nebunia,
Nici plăcerea...
În glasul morților învață sentința care nu te minte,
Că Regii sunt, ca și soldații, supuși acelorași ursite...
Și scrută-i, Sire, dacă vrei!...
Dar Regele privea spre ei
Nepăsător,
Privea spre stele, cum le stingea pe rând furtuna...
Ce cap de Rege-Saltimbanc părea azi-noapte luna!...

SPRE SOARE

Plutește drept înainte, și dacă pământul pe care-l cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea
într-adins pentru a-ți răsplăti îndrăzneala.

REGINA IZABELA CĂTRE CRISTOFOR COLUMB

Noi vom porni-ntr-o zi de sărbătoare
Spre-naltele contururi crenelate
Din care-ntâile priviri de soare
Își varsă-n vid imensa lor cascadă
Și-n care seara-și urcă resemnarea,
Cu gestul unei păsări mari de pradă
Ce-și pregătește-n taină răzbunarea
Învinselor aripi însângerate.

Superbi, ca cei ce-nveșmântați în zale
Porneau pe drumul Sfântului Mormânt,
Noi vom porni-ntr-o zi de sărbătoare
Spre-naltele contururi feudale ;
Căci drumurile noastre duc spre Soare,
Și soarele preface verbu-n cânt.
Și vom porni cu-ntreaga majestate
A celor ce, pornind de nouă ori,
Purtară prin orașe-ndepărtate,
Mai mult învinși decât învingători,
Fantasmagoricele lor armate
De cai și călăreți halucinați,
Cu flori de crin pe mantii presărate
Și vulturi albi pe scuturi încrustați.
Spre soare deci spre soarele de vară,
Monarhul orbitorului zenit...
El ne va strânge-armata răzlețită
Și-o va-ndruma din nou spre răsărit.
El va topi păpușile de ceară
Și gestul lui de bronz va desemna
În spațiu o Golgotă prăbușită
Și magilor de mâine-o nouă stea.

ROMANȚA SOARELUI

lui Mihail Sadoveanu

Răsar,
Mă-nalț, Cobor
Și-apoi dispar,
Și-apusul meu e totuși răsărit...
Sunt vagabondul zilei de-a pururi solitar
Portret unic și veșnic, expus în infinit.
Cu magica-mi baghetă uriașe
Stăpâna hotărârilor eterne
Deștept măturătorii albelor orașe
Și-adorm întârziatăii negrelor taverne...
Dau fluviilor grații de reptile,
Dau mărilor priviri fosforescente,
Iar munților din zare, aspecte de gorile,
Și brazilor, pe coaste, poziții indecente.
Dau fructe noi smochinilor uscați,
Dau bronzului figură omenească, Iar Regilor
Pe socluri de marmură-nșirați
Poruncitoare gesturi, ca-n veci să poruncească.
Iar când cobor,
Când calda-nfiorare
Se zbate-n cupa recelui repaos,
Azvârl sămânță nouă în vechile tipare
Și-ascult Perpetuarea cum fredonează-n haos!...

GLASUL MORILOR

lui Grigore Tăușanu

Glasul morilor de apă,

Glasul morilor de vânt,
Glasul morilor severe care macină
Romanța Zilelor de mâine,
Glasul dătător de pâine,
Care-mbracă-n alb veșmânt
Năzuința și speranța.
Glasul morilor severe care-ngroapă
Și dezgroapă
De sub piatră-același Cânt,
Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Să-l ascuți de dimineață, până-n seară,
Ore-ntregi și zile-ntregi,
Să-l ascuți supus ca-n clipa când vorbește inspirarea
Să-l cunoști,
Să-l înțelege,
Să-l înveți pe dinafară
Și să-l cânti și tu cu apa,
Și să-l cânti și tu cu vântul,
Căci e glasul-n care Cântul
Plămădește-ndestularea!...
Iar când noaptea amuțește glasul morilor,
Târziu,
Când prin scocuri, nemișcată, apa doarme ca-n sicriu,
Când prin aripi vântul trece cu aceeași nepăsare
Suverană,
Ca prin pânza zdrențuită-a unei nave,
Și când piatra morii-ți pare
O pecetie domnească
Dezgropată din arhiva prăfuitelor hrisoave,
Tu să te gândești la grâul care face să-ncolțească Iarna,
De sub piatra morii, năzuința și speranța,
Și să-ți amintești de glasul care macină
Romanța Zilelor de mâine
Glasul dătător de pâine!

ROMANȚA IAHTURILOR

Iahturile albe, Iahturile roșii,
Iahturile negre,
Iahturile celor înfrățiți cu marea,
Înfrățiți cu vântul
Și cu resemnarea
Iahturile vieții
Ancorară-n port
Dimineața-n clipa când cântau cocoșii.
Iahturile albe ancorară-n dreapta,
Iahturile roșii ancorară-n stânga,
Iahturile negre ancorară-n mijloc.
Iahturile albe aduceau cu ele
Cântece și-ovații,
Marșuri triumfale,
Pilde de-ndrăzneală și de vitejie,
Toată chintesența unei generații,
Tot ce cântă glonțul,
Tot ce scrie spada
Clipa ce-nfrățește

Sângele cu ploaia,
Rana cu zăpada.
Iahturile roșii aduceau cu ele
Vaiete și lacrimi,
Flamuri sfișiate,
Scuturi găurite,
Săbii ruginite
Și armuri pătate
De noroi și sânge,
Și figuri schiloade, Mute
Și-ncruntate
Mute ca sentința luptelor pierdute,
Triste ca fantoma gloriei defuncte.
Iahturile negre aduceau cu ele
Liniștea deplină,
Miros de tămâie,
De făclii de ceară
Și de flori funebre,
Pe catarguri două flamuri lungi de doliu
Și pe bord stigmatul stinsului orgoliu.
Dar după trei zile și după trei nopți,
După trei apusuri și trei răsărituri
Iahturile negre morții-și debarcară ;
Pe când cele albe
Și cu cele roșii
Ancorele grele greu le ridicară
Și din port plecară
Dimineața-n clipa când cântau cocoșii. Încotro?
Spre care țărături depărtate? Încotro?
Spre care zări însângerate?... Încotro?
Spre care lupte-apropiate?...
Unele spre dreapta,
Altele spre stânga,
Iahturile vieții iarăși au pornit...
Dar în largul mării Iahturile albe
Și cu cele roșii,
Iahturile celor înfrățiți cu marea,
Înfrățiți cu vântul
Și cu resemnarea
Iahturile vieții Naufragiară
Dimineața-n clipa când cântau cocoșii!...

ROMANȚĂ NORDICĂ

lui Mihail Samarineanu

În portul blond al unei mări din Nord,
Au debarcat corsarii bruni din Sud.
Și-n portul blond al unei mări din Nord,
Greoaietele otgoane se aud
Cântând barbar, cântând în dezacord
Cu albatroșii tristului fiord.
În portul blond bătrânii mateloți
Privesc tăcuți la noii debarcați,
Și-n portul blond bătrânii mateloți
Par niște blonzi copii, înfiorați
De cântecele brunilor piloți,

Încremeniți cu mâinile pe roți.
Artiști pribegi și oaspeți nepoftiți,
Bătuți de vânt și-adesea de noroc,
Artiști pribegi și oaspeți nepoftiți,
Corsarii bruni repetă-aceiași joc,
Și-n porturile blonde-abia sosiți,
Pornesc din nou și-n veci netălmăciți.
Și-n timp ce-albastrul mării uniform
Le-adoarme-n cânt tristețile de ieri,
Și-n timp ce-albastrul mării uniform
Deșteaptă-n ei eterne primăveri,
În portul blond, ca-ntr-un ghețar enorm,
Autohtonii tremură... și-adorm!...

PRIN GĂRILE CU FIRME-ALBASTRE

lui Emil Gârleanu

Tristețea trenului ce pleacă
Noi n-am trăit-o niciodată,
Căci călători ades cu trenul
În clipa când plecăm din gară,
Noi stăm pe loc
Doar trenul pleacă!...
Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Ne poartă nerăbdarea mută,
Bagajul visurilor noastre
Și setea noilor senzații,
Pe infinite paralele,
De-a lungul verzilor plantații
De mătrăgună și cucută,
Pe schela podurilor albe,
Prin noaptea negrelor tunele
Și gările cu firme-albastre!...
Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Respiră,
Cugetă,
Vorbește,
Și-n forța aburilor cântă
Viteza roților ce crește...
Doar trenul singur se frământă,
El singur urcă
Și coboară
Reptilă neagră ce-mprumută
Aripi de liliac ce zboară
Și glas de cobe ce-nspăimântă!...
Doar trenul singur se-nfioară
De-atâta veșnică povară.
El singur poartă mai departe
Pachetele-omenești, culcate
Ca-ntr-un muzeu de statui sparte,
Pe bănci de pluș capitonate!...
Doar trenul suferă ofensa
Sclaviei negrilor „ad-hoc“,
Ce poartă-n lectici mai departe

Pe cei născuți să stea pe loc...
El singur, El,
Și numai trenul,
Creează-n urma lui distanța Monotonia
Și refrenul
Din care ne-adăpăm speranța
Toți călătorii spre mai bine...
Și numai el,
Doar trenul singur,
Doar trenul știe-anume cine
Și câți din cei plecați aseară
Putea-vom mâine,-n zorii zilei,
Bagajul visurilor noastre
Să-l presărăm, din suflet iară,
Prin gările cu firme-albastre!...

PASTEL DE TOAMNĂ

Toamnă, noapte, plouă!...
Trei drumeți sosesc
Uzi ca trei cadavre scoase dintr-un lac.
Trei drumeți în fața porții se opresc
Și-apoi bat...
De-a lungul gangului răsună
Un cuvânt
Și-n urmă, altul:
Noapte bună!
Și pe urmă tac.
Nu răspunde nimeni...
Trei drumeți așteaptă
Muți ca trei schelete ce-și cată mormântul.
Ploaia cade deasă, repede și dreaptă,
Deasă ca nisipul,
Repede ca vântul,
Dreaptă ca săgeata...
Și drumeții-așteaptă,
Și se face ziuă...
Trei drumeți pornesc
Albi ca beduinii vastelor Sahare,
Trei drumeți Castelul morții ocolesc,
Și tăcuți,
Prin țara celor ce-i privesc,
Trec ca neființa nopților polare
Și se pierd în zare
Ca trei iahturi albe, mute, călătoare!...
Cine-au fost drumeții?
Cine i-a trimis
Să ne bată-n poartă și să ne deștepte,
Să re'nvie glasul umedelor trepte
Și să ne-nterupă ne'nteruptul vis?...
Cine-a fost nebunul care i-a trimis?
Nu răspunde nimeni!...
Straniile umbre s-au pierdut în zare...
Toamnă, ziuă, soare!...

PASTEL BOLNAV

doctorului Ionescu-Mihăești

Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...
Bolnavii albi, ca albul pereților,
Privesc
Ne'ncrezători spre soare
Bizar necunoscut
Pe care întâia oară acum parcă-l zăresc.
Ce primăvară tristă și ce spital tăcut,
Cu scările tocite
Și sălile pătrate,
Prin care pașii parcă vorbesc de cei de ieri
De cei aduși pe brațe
Și scoși întinși pe spate,
De cei trecuți de pragul supremei mângâieri.
Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...
Ferestrele deschise spre soare parcă vor
Să strângă-n brațe-ntreaga căldură
Și lumină.
În timp ce condamnații tăcuți, din patul lor,
Fac semne desperate...
Și doza de chinină
Alunecă pe gâtul pierduților
Ce vor
Să-și schimbe-apropiatul sfârșit în început
Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...

PASTEL MECANIC

lui George Oprescu

Monocromia dezolantă a unei dimineți ploioase
Mângâie agonia tristă, dar gravă-a unui tren de marfă,
Ce-și fluieră impertinența prin trei supape ofticoase
Și urcă panta-n resemnarea bemolilor ce mor pe harfă
Într-o capelă funerară.
Cu miros de făclii de ceară
Și vagi parfumuri de tămâie,
Eau de Cologne
Și chiparoase.
Pe Valea Oltului
Sau poate pe Valea Prahovei...
Decorul
E-aceiași peste tot când plouă.
Și-aceleași agonii profane
Schitează orice tren de marfă
Când vrea să calchieze zborul
Expreselor ce urcă panta cu grații de aeroplanel!...
Aceleași agonii banale
Și-aceiași trio de semnale Imploră mila dimineții
Și plictisește călătorul...
Monocromie verde:
Munții și brazii par de mucava
E pastișarea dezolării și-a neputinței animale,
Ce-și urcă-adeseri Calvarul, cu trenu-alături, pe șosea.
E parada fanteziei și-a inspirărilor vasale...

Pastel mecanic
Năzuință
De artă nouă
Și știință
Cézanne te-ar fi pictat într-altfel
Eu însă te-am văzut așa!...

CÂNȚA UN MATELOT...

lui V. Demetrius

Cânta un matelot la proră,
Și imnul lui solemn plutea
Pe-ntinsul Mării Marmara,
Ca-ntr-o cetate spaniolă,
Când orologiul din cupolă
Anunță fiecare oră
Printr-un preludiu de mandolă...
Cânta un matelot la proră
Și marea nu-l înțelegea.
Cânta un matelot la proră,
Un singur matelot cânta.
Și totuși, vocea lui sonoră
Părea, pe iahtul ancorat,
Un cor solemn de preoți tineri,
Ce-ngroapă-n noaptea Sfintei Vineri
Un nou profet crucificat
Pe-o nouă Golgota...
Cânta un matelot la proră
Și-ntregul echipaj dormea.
Cânta un matelot la proră.
Dar ce lunatic l-asculta
Și cine cântu-i repeta
Din largul Mării Marmara,
Când mateloții toți dormeau
Și marea nu-l înțelegea?...
Cânta un matelot la proră
Și-n larg sirenele plângeau!

CÂNTEC DE LEAGĂN

pentru Evelyn Burillianu
Nani, nani...
Dormi în paza nesecatului izvor
De priviri
Ce te-nfășoară ca-ntr-o haină de mătase,
Nani, nani...
Ochii mamei au vegheat întreaga noapte,
Și-scum dormi, căci obosite dorm și florile din vase,
Și parfumurile lor,
Toate, unul câte unul, pe-al tău leagăn se cobor
Nani, nani...
Dormi în paza
Ursitoarelor,
Nani, nani...
Dormi în vraja-mpletiturilor de șoapte

Ce pătrund printre perdele
Și te-ndeamnă:
Dormi, căci somnul a cuprins de mult grădina
Lacul,
nuferii, castanii, stângeneii și glicina toate dorm.
Dorm toate-n paza albelor priviri de stele...
Dormi și tu
Prin candelabre, iată, adoarme și lumina,
Dormi,
Și somnul tău să fie mai senin ca infinitul
Oglindit în necuprinșii ochi albaștri de femeie,
Visul tău să fie visul Insulelor Boromee,
Visul tău să fie totul,
Tot, precum e răsăritul,
Începutul celor bune și sfârșitul celor rele.
Și anii
Să te-mbrace-n infinitul fericirii.
Nani... nani...

ROMANȚĂ APOCRIFĂ

lui Făgețel

Păneri de rău, păneri de rău
Stigmatate vechi, cicatrizate
În Domul sufletului meu
Pășii solemn, înveșmântate
În scumpe-odăjdii de-Arhireu...
Pășii solemn, discret și rar,
Ca niște pâlcure fragmentate
Dintr-un cortegiu funerar.
Păneri de rău, păneri de rău...
V-ascult în fiecare seară
Cum stați de vorbă cu trecutul,
Pe falsa nervilor chitară
Vă descifrez neprefăcutul
Îndemn spre cei fără de glas,
Iar când pe-al inimii cadran
Pășii solemn ca și temutul
Și mitologicul Teseu,
Sacerdotalul vostru pas
Vi-l cadentez cu pasul meu
Cu pasul meu profan.
Păneri de rău, păneri de rău
Ecouri stinse apocrife,
Și totuși pline de ecou,
Voi sunteți negrele tarife
Pe care moartea le-afișează
În propriul meu cavou.

ROMANȚĂ NECUNOSCUTEI

În fiecare zi deîntâi mai, onecunoscută apare în balconul de marmură al palatului Versailles și,
aplecându-se spre bazinul Latonei, cântă:

Eu sunt ce n-a fost încă nimeni din toate câte-au fost

Și sunt,
Sunt ritmul primelor senzații
Și gestul primului avânt,
Sunt simetria primitivă a două buze-mpreunate,
Sunt frenezia ancestrală ce-n lutul omenesc se zbate,
Sunt visul unei nopți de vară, trăit de sexe diferite,
Sunt ura falselor feline, surprinse-n perne adormite,
Sunt gama rozelor păcate transcrise-n magicul carnet,
Sunt prada bestiei,
Himera netălmăcitului poet,
Sunt spasmul,
Lenea
Și dezgustul efemeridelor ce mor
Și-accentul circumflex al vieții
Al nimănu
Și-al tuturor!...
Lesbos mi-a dedicat un templu,
Citera, altul,
Iar Corintul
Mi-a dăruit Arhipelagul cu toate florile
Și-argintul
Monezilor cu efigia lui Eros-blond.
Din Orient,
Ovidiu m-a adus la Roma într-un sicriu de pergament,
Arabii m-au purtat în goana cămilelor,
Și caravana
M-a cumpărat de la Bassora
Pentru-a mă vinde-n Ecbatana.
Florența m-a plimbat în taină prin parcul roșiilor crini,
Verona m-a expus ca premiu
Într-un concurs de spadasini,
Veneția mi-a dat gondola, Otrava,
Ștreangul
Și pumnalul,
Iar Vaticanului catolic i-am profanat pontificalul
Alcov de purpură.
Parisul m-a coborât pe bulevarde,
M-a exilat prin cafenele
Și prin modestele mansarde,
Iar restul marilor orașe moderne mă privesc cu milă
O Vagabondă ce se vinde mulțimii
Pe monezi de-argilă!...
Eu sunt... Dar nu...
Trecutu-mi spune că astăzi nu mai sunt nimic
Nu sunt decât adresă scrisă indescifrabil pe un plic
Ce face-nconjurul planetei
Și-n fiecare-ntâi de mai
Își plânge Odissea-n parcul evocatorului Versailles.

ODELETA

cele mai blonde

Tu pari a fi venită dintr-un regat pustiu
Regatul unor pete de umbre și lumini,
Pe care fantezia nebunilor ce scriu
L-a comparat cu visul aleilor de crini.

Cu ochii tăi culoarea nimicului etern,
Culoarea nebuniei și-a crimelor iertare,
Culoarea voluptății și-a vițiului, ce-aștern
În urma lor fanate petale de păcate ;
Și părul blond, ca blondul spiralelor de fum
Ce conturează-n spațiu intenții senzuale,
Tu pari cuceritoarea Amantului postum,
Iar eu, părtașul celei din urmă Bacanale!
Tu pari a fi venită dintr-un regat strein
Pustiu ca discul rece și blond al lunii pline,
Pervers ca parodia anticului măslin
Și straniu ca surâsul defunctelor regine!

ÎNTR-UN BAZAR SENTIMENTAL

pictorului G. Pătrașcu

Stofe vechi, o mandolină,
Un Cézanne și doi Gauguin,
Patru măști de bronz:
Beethoven, Berlioz, Wagner, Chopin,
O sofa arabă, două vechi icoane bizantine,
Un potir de-argint, mai multe vase vechi de Saxa, pline
Cu mimoza, tamburine spaniole, lampioane
Japoneze, trei foteluri cu inscripții musulmane,
„Fleurs du mal“ legate-n piele de Cordova,
Și pe pian:
Charles Baudelaire și-alături Villiers de l'Isle-Adam...
Toate sunt ca și-altădată...
O, bazar sentimental!...
Toate sunt ca la plecarea mea dantelă și cristal...
Și cu toate-acestea, câte tocuri nu-și lăsară forma
Pe covoarele-ți bogate de Buhara?
Și-n enorma
Ta colecție de patimi, câte buze nu-ncercară
Să-ți transcrie madrigaluri
Pe obrazii tăi de ceară?...
Câte tragice-nceputuri nu sfârșiră-n simfonia
Mută-a lacrimilor?
Câte nu pieriră-n veșnicia Inutilului?
Căci noaptea cea dintâi fu cea din urmă,
Iar dorința ta... nimicul și nimicul nu se curmă!..
Știu că m-așteptai pe mine...
Iată-mă, sosesc și-ți zic:
Te-ntâlnesc întâia oară...
Tot ce-a fost n-a fost nimic,
Minte-mă din nou...
Aprinde lampioanele...
Coboară Transparentele...
Dă-mi calmul și culorile de seară...
Dă-mi și buzele, și ochii, și...
„Les fleurs du mal“ la fila
Trei sute treizeci și nouă:
„La mort des amants“ ...
Dar mila
De amanții tăi ce-așteaptă pe trotuar plecarea mea
Mă-ntrupează-n cel de-alt' dată și...

Pe-araba ta sofa:
Cântece-n surdină,
Gesturi,
Umbre, Flori,
Et caetera!...

VA FI...

Va fi-ntr-o noapte caldă de mai.
Când vei intra
În parcul meu,
Nisipul aleilor deșarte,
Îmbrățișând pantofii tăi albi, va tresări...
La revederea celei venite de departe
Copacii vor zâmbi...
Ferestrele-mi închise se vor deschide iar,
Și-n vasele uitate pe albe etajere,
Buchetele uscate de alb mărgăritar
Vor palpa
Ca-n ascultarea unui demonic Miserere!...
Va fi-ntr-o noapte caldă de mai.
Când vei veni,
„Olimpia“ din cadru-i îți va surâde iar,
Ceasornicu-n perete va respira mai rar
Și mutele covoare, pe jos, vor tresări...
Demonul nebuniei va coborî din nou
Pe-albastrele sofale
Și albele dantele,
Aripa lui va stinge lumina-n candelabru, Iar noi,
Sub ocrotirea tăcutelor perdele,
Postum ca și-ngropații de vii, într-un cavou,
Ne vom iubi-n parfumuri de brad și de cinabru.
Și-apoi...
Va fi într-o seară poate ca și-alte seri.
Va fi
O seară de octombre cu palpitări discrete
De frunze,
De imagini, De pleoape Și regrete...
Vai!... cea din urmă seară când tu vei mai veni
Va fi o aiurare de toamnă pe sfârșite,
O aiurare-n versuri brodate pe-o batistă
Simbolul despărțirii...
Și-atâta tot...
Și-apoi
Nu va mai fi nimica,
Nu va mai fi nici soare,
Nu va mai fi nici lună
Nici stele căzătoare...
Și față de noi singuri,
Poate,
Nu vom mai fi nici noi!...

ROMANȚA ULTIMEI SERI

Pe buzele-mi roșii port și-astăzi stigmatul
Dezastrelor mute din ultima seară...

Pe buzele-mi roșii apusuri de vară
Port urmele luptei pierdută-n palatul Eternului Mâine
 Și fostului Ieri!...
Mi-ai spus într-o seară că-i ultima seară!...
Vai!... Ultima seară ce trist se sfârșea...
 Te văd parcă și-astăzi învinsă,
 Culcată,
 Pe-aceeași arabă și veche sofa,
 Cu pleoapele-nchise,
 Cu gura-nceștată
 Și mâinile-n cruce ca două stindarde
 Salvate din focul cetății ce arde!...
 Sărmană învinsă de însuși învinsul
 Voințelor tale...
 Supremă chemare
Ce-și pierde zigzagul în gesturi ce mor...
 Lumină nocturnă de stea căzătoare...
 Pe buzele-mi roșii privește stigmatul
 Dezastrelor mute din ultima seară
 Și-ascultă-ți a luptei stridentă chitară
 Cum plânge,
Și-n urmă, cum moare-n palatul Eternului Mâine
 Și fostului Ieri!...
Sunt glasuri de clopot ce parcă te cheamă
Și glasuri de ștreanguri ce scârțâie-n vânt...
 Un glas de frânghie și-un glas de aramă
 Se zbat împreună,
 Și două sentințe
Topite sunt parcă-ntr-un singur cuvânt:
 „Amantul te minte“...
 „Amantul te minte“...
 Și-n viață, același etern
 Început
 E doar profanarea acelor
 Sfârșituri,
 Trăite
 Și-apuse cu cei din trecut!

ROMANȚA UNUI REGE ASIATIC

lui Cuza Hotta

Pe soclurile albe de marmură,
 Sculptate
De dalta unor meșteri aduși din alte țări,
Eternizate-n masca supremei nepăsări,
 De-a lungul celor șapte alei
 Întretăiate
 De alte șapte-alei,
În parcul meu veghează o sută de femei
 O sută de amante pe care le-am iubit
 Cu-atâta frenezie,
 Că-n spasmele dorinței
În fiecare noapte sfârșeam printr-un cuțit
 Poemele-ncepute cu buzele și dinții.
 Și-n parcul meu,
 De-a lungul aleilor pătate

De lacrimi
Și de sânge,
La ora când amurgul culorile-și răsfânge
Pe goalele și albe statui imaculate,
Cobor,
Cobor eu singur din vastul meu palat,
Și buzele-mi aprinse cerșesc o sărutare,
Pe rând
La fiecare. Da...
Eu un rege care se roagă-a fi iertat
Cutreier ca fantoma regretelor postume
Tăcutul parc cu șapte alei, întretăiate
De alte șapte-alei,
În care stau de pază o sută de femei
Și corpurile albe de piatră, nemișcate,
Le-ngenunchez cu gestul ;
Iar buzele-mi aprinse
Le-nghet cu sărutarea statuielor învinse.

CELEI DIN URMĂ

Vous l'avez vue, la dame en noir
Ochii negri,
Părul negru,
Și-mbrăcată-n negru toată,
A trecut ca-nfiorarea unei umbre pe-nserate...
Cine-a fost fantoma-n doliu cu ochi mari de dezgropată?
Cine a fost fantoma-n doliu la al cărei tragic piept
Palpita trei asfodele ca trei guri însângerate?...
N-o fi fost necunoscuta ce m-așteaptă Și-o aștept?...
A trecut...
Era-mbrăcată ca miresele lui Crist
Când coboară-ngândurate albul treptelor tocite.
Ochii ei sorbeau apusul cu nesațul unui trist
Demon, smuls din întuneric
Și-aruncat în plină ziuă
Ochii ei, reflexul unor aiurări netălmăcite,
Se dublau ca-ntr-o supremă sărutare de adio.
A trecut...
Și-n urma celei ce purta cu ea secretul
Frazelor turbărătoare de seninuri fără pată,
Am rămas să-i sorb parfumul
Și să descifrez regretul
Asfodelelor fanate ce-i căzuseră din piept...
Cine-a fost fantoma-n doliu cu ochi mari de dezgropată?
N-o fi fost necunoscuta ce m-așteaptă
Și-o aștept?...

ROMANȚA ROZINEI

Guerlain a botezat parfumul
„Voilà pourquoi j'aimais Rosine“.

Guerlain a botezat parfumul
Extras din cupele de crin
Cu numele necunoscutei

Boeme
Sau aristocrate
În ale cărei bucle blonde,
Decolorate
Sau pudrate,
A cunoscut întâia oară
Parfumul cupelor de crin...
Guerlain a botezat parfumul
„Voilà pourquoi j’aimais Rosine“.
Rozina...
Unde e Rozina?
Un strop uitat într-un flacon
Se-ntreabă: Unde e Rozina?
Un strop uitat într-un flacon
Schitează-n grota de cristal
Regretul cupelor de crin,
Ce-nstrăinate de grădina
Din care le-a cules o mână
De trecător sentimental
Jertfesc blazonul florentin
Pe-o balustradă de balcon...
Guerlain a botezat parfumul
„Voilà pourquoi j’aimais Rosine“.
Guerlain a cunoscut-o poate.
Dar când,
Și unde,
Și-n ce fel?...
Guerlain a cunoscut-o poate...
Și a iubit-o...
Dar Rozina?...
Rozina l-a iubit pe el?...
Parfumul lui Guerlain îmi spune
Că-n golul cupelor de crin
Divinizatele nebune
N-au picurat decât minciună
Și că Rozina-a fost... nebună!...
Și totuși, el o cântă și-astăzi
În blondul cupelor de crin...
Guerlain a botezat parfumul
„Voilà pourquoi j’aimais Rosine“.

ROMANȚĂ POLICROMĂ

lui Eug. Ștefănescu-Est

Nu-i cer nimic...
Și totuși, dacă-ar vrea
O, dac-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă
Ar face dintr-un lac o Marmara,
Și dintr-un melc, un Sfinx săpat în stâncă.
Nu-i cer nimic...
Dar dacă-ar fi să-i cer
Ce-aș vrea să am și ce-ar putea să-mi dea,
Aș picura-ntr-o cupă cu eter
Morfină
Și i-aș cere-apoi așa:
Dă-mi tot ce crezi că nu se poate da,

Dă-mi calmul blond al soarelui polar,
Dă-mi primul crepuscul pe Golgota
Și primul armistițiu planetar.
Dă-mi paradoxul frumuseții tale,
Dă-mi prorocirea viselor rebele,
Dă-mi resemnarea strofelor banale
Și controversa versurilor mele.
Dă-mi A.B.C. al vieții subterane,
Dă-mi simfonia flautelor mute,
Dă-mi tălmăcirea buzelor profane
Și rebusul icoanelor tăcute.
Dă-mi prețul primei victime-a femeii,
Dă-mi simbolul opalului și-agatei,
Dă-mi ritmu-nveninat al Salomeii
Și tusea-n fa minor a Traviatei.
Dă-mi Spleen-ul călătorilor pe apă,
Dă-mi spectrul verde-al zilelor de-apoi,
Dă-mi gravitatea morților spre groapă
Și comicul funebrului convoi.
Dă-mi tot ce-n prima clipă risipești,
Și tot ce-n clipa ultimă aduni.
Dă-mi fastul siluetelor regești
Și perspectiva casei de nebuni...
Nu-i cer nimic.
Și totuși, dacă-ar vrea
O, dacă-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă!
Ar face dintr-un lac o Marmara
Și dintr-un melc, un Sfinx săpat în stâncă.

LITANII PENTRU MIEZUL NOPTII

I

Dormi, felină obsedată de plăcerea de-a fi-nvinsă...
A trecut de miezul nopții...
Iar duetul senzual
Orchestrat de fantezia unui Heliogabal
Pâlpâie-n finalul unei lumânări aproape stinsă.
Dormi, felină cu ochi stranii
Și cu pleoape cercuite
În culori evocatoare de fanate clematite,
Dormi, felină obsedată de plăcerea de-a fi-nvinsă...
Culcă-ți capul pe risipa chiparoaselor strivite
De contururile-ți roze
Torturate, și-amorțite,
Și multiplicare-n visul unei Venere, desprinsă
Din anticul bronz al unei statui reconstituite.
Dormi, felină obsedată de plăcerea de-a fi-nvinsă...
Dormi, felină torturată de-al duetului final...
Plimbă-ți degetele pale pe dantelele pătate
De capriciul unor alte flori, de tine-nsângerate,
Și respiră-n vis parfumul parcului sentimental.
Și respiră infinitul ce plutește-n străvezii Nori,
Din care plouă-n luptă hidromelul Walkyriei...
Dormi, felină torturată de-al duetului final...

II

Dormi, ca anticele statui mutilate de barbari,
Goală toată
Ca victima primilor amanți-corsari,
Uită binecuvântarea gestului sacerdotal
Și-ntrupează-te-n Phryneea bandelor de mercenari.
Dormi, felină torturată de-al duetului final...
Dormi, felină saturată de-al eternului simbol...
Toate dorm.
Și-n juru-ți toate sunt absente.
Pe perete,
Miezul nopții-a-nchis chiar ochii
Neadormitelor portrete
Și-albul ochi al lumânării doarme-n stinsu-i rotogol.
Dormi cu buzele deschise, ca un filtru-n care porți
Deopotrivă-aceleași lacrimi pentru vii
Și pentru morți...
Dormi, felină saturată de-al eternului simbol...
Dormi, supremă frenezie de jărat și schânteii,
Tu, ce-ți schimbi amanții-n preoți
Și pe preoți în Atei
Dormi,
Și-n așternutul moale forma corpului tău gol
Să-mpietrească pe vecie „Crucea Sfântului Andrei“.
Dormi, felină saturată de-al eternului simbol!...

TRIPTIC BANAL

I

Viens pleurer si mes vers ont pu te faire rire. Viens rire s'ils t'ont fait pleurer.

TRISTAN CORBIERE

Prin curtea pavată cu plăci de bazalt
Răsună grăbiții pantofii de atlas,
Răsună ca stropii de ploaie ce cad,
Ce cad din înaltul și negrul pervaz,
Ce cad din pervazul patrat și înalt
Pe plăcile negre și verzi de bazalt.
Sunt singur...
Odaia-mi cu albii pereți
Îmi pare enorma cutie de brad
În care nebunul dresor de sticleți
Și-a-nchis favoritul...
Și pașii grăbiți
Răsună prin curtea cu plăci de bazalt,
Răsună grăbiții pantofii de atlas
Pe plăcile negre și verzi de bazalt,
Să plângi dacă versurile mele te-au putut face să râzi.
Să râzi dacă ele te-au făcut să plângi.
Răsună ca stropii de ploaie ce cad
Și cântă prin cutrea cu plăci de bazalt
La fel cu-aripații nebuni cântăreți.
Și alba-mi cutie enormă de brad
Se clatină parcă de-atâtea cântări...
Ascult cum se urcă pantofii pe scări,

Se urcă spre mine
Alesul sunt eu Și pașii se urcă,
Se urcă mereu
Spre cel din odaia cu albii pereți!..
Și nu mai sunt singur,
Și nu mai sunt eu.

II

C'est la femme qu'on aime á cause de la nuit.

VILLIERS DE L'ISLE-ADAM

Plouă...
Pe trotuarul negru felinarul desenează
O enormă violetă
Violetă ca umbrela japoneză ce-ncadrează
Chipul ei oval și palid
De nocturnă cochetă Magdalenă
Plouă...
Pe trotuarul negru pașii ei se-ncrucșează
Cu grăbiții pași ai celor ce-o privesc
Și-apoi dispar.
Și tăcuta Magdalenă
Se strecoară ca noroiul
Ce dispăre în canalul deschis larg lângă trotuar!
N-are vreme s-o-nsoțească nimeni,
Nimeni n-are vreme
S-o mai cheme...
Plouă, plouă...
Și trotuarul ud sclipește printre case.
Ca o candelă aprinsă
La icoana
Magdalenei păcătoase.
Nu știu cine ești
Și ni știu cine sunt
Atât mai bine.
Hai cu mine...
Vom petrece-ntreaga noapte mângâindu-ne cu dinții
Ca felinele,
Și-apoi
Vom dispăre amândoi,
Prefăcându-ne-ntr-un bloc
Bloc de carne și de foc,
Plămădit de draci
Și-nchis
Pe vecie în infernul unei nopți de Valpurgis.

III

Et tu me perdras, et je me perdrai,
Car je suis celle qui est perdue, sitot trouvée.

MARCEL SCHWOB

N-ai fost cea dintâi,
Ești însă cea din urmă

Și-i destul
Pentru-amanta celui care poate totul tot ce vrea...
Am vroit să fii a mea ;
Și ai fost. Cât timp?
Atâta cât am vrut...
Și-azi dacă pleci,
E că vreau să-și plimbe urma pe obrazii-ți albi și reci
Dinții celor care-așteaptă,
Dinții celor care mușcă
Și distrug cu lăcomia tigrilor închiși în cușcă...
Du-te...
Strada te așteaptă, îți surâde și te cheamă,
Strada-ți zice: Vino,
Uită ce-ai fost ieri, căci azi ești alta,
Uită tot ce lași în urmă
Și te-ndreaptă fără teamă
Spre surorile-ți de mâine, ce tronează pe înalta
Piramidă-nfiptă-n centrul marelui oraș...
Privește
Cum te-așteaptă-n colțul străzii precupeții de senzații!
Și tu mă vei pierde, și eu mă voi pierde,
Căci eu sunt cea pierdută, de cum am fost găsită
Câți sunt?
Unul, doi, o sută?...
Nu... sunt mii, și gloata crește
Ca tumultul de ovații...
Cea dintâi a fost uitată,
Cea din urmă-i așteaptă,
Și așteptarea îi excită...
Palidă sărbătorită,
Fii de-acuma deci a lor,
Fii de-acuma-nvingătoarea
Și învinsa tuturor.

STROFE PENTRU ELEMENTELE NATURII

Lui Ion I. Pillat

STROFE PENTRU LUMINĂ

Și se făcu lumină!
Și iată-te stăpână pe cei ce-aveau să fie stăpâni pe-ntreg pământul...
Și le-arătași albastrul însângerat de soare, pădurile cu cedri și munții cu cărbuni, câmpiile cu grâne și
mările cu sare, livezile cu prune și iarba cu pășuni...
Și le-arătași viața multiplă-abia creată, și din pământul umed, treptat, treptat, cum naște și pasărea ce
zboară și peștele ce-noată, și lupul rău ce urlă, și mielul blând ce paște...
Și le-arătași putința refugiului prin peșteri, și trestia să-și facă colibele pe lacuri, și cremenea cu care
lucrară primii meșteri, oțelul pentru suliți și lemnul pentru arcuri...
Și le-arătași minunea ce-nfiorează noaptea, pe cei ce dorm alături strein lângă streină și taina-
mpreunării, sortită-n ziua-a șaptea...
Și le-arătași urmașii... Și se făcu lumină!...

STROFE PENTRU FOC

Când Prometeu te-a smuls din mâna atotputernicului Zeu, îmbogățind cu-o jertfă nouă altaru-
arhaicelor mituri, el n-a știut că drept răsplată în urma lui, alt Prometeu îi va reduce sacrificiul la o...
cutie de chibrituri...

Deși-ai rămas același veșnic, nu ești același niciodată și nici nu porți același nume când construiești
sau când distrugi sau când trăindu-ți moștenirea fatală și ne'nduplecată presari în urma ta blesteme
sau faci să ți se-nalțe rugi...

Nu ești același niciodată...

Nici când despici copacii-n două, nici când pătrunzi din casa-n casă, amenințându-ne avutul, și nici
când strânși în jurul vetrei ne dai ades prilej și nouă să stăm de vorbă cu bunicii, cu morții scumpi și
cu trecutul...

Și totuși tu ești deopotrivă și cobeia noastră, și norocul.

Și-oricare-ar fi voința Celui de Sus, te binecuvântăm, deși din darurile vechii mitologii tu singur
Focul nu ne-ai fost dat de bunăvoie și-a trebuit să te furăm...

STROFE PENTRU VÂNT

Nu te cunoaștem nimeni!...

Și totuși, te simțim cum mergi cu noi alături, pe câmp și prin orașe, și cum îți schimbi ființa proteic
anonim cu suflet de duhovnic și gesturi de cravașe...

Nu te cunoaștem nimeni!...

Dar știm că tu respiri prin noi și-n orchestrarea naturii, când s-agită, tu ești când piculina cu scurte
ciripiri, când toba unisonă cu răcnete de vită...

Nu te cunoaștem nimeni!...

Dar știm că ne ești frate, deși, mergând alături, rămânem tot străini, și când ne mângâi fruntea și
holdele bogate, și când ne smulgi copacii din câmp și din grădini...

Când negrele corăbii cu pânțele pline te simt în pânze, gata cu ele să pornești, noi știm că-
ndestularea sosește, și cu tine sosesc și mateloții, și noile povești...

Și tot așa, pe dealuri, când morile-și iau zborul, și ari-pile-ți cântă un imn de preamărire, noi știm că
Don Quijote e-nvins, și-nvingătorul ești tu, ce ne-aduci pâine, belșug și fericire.

STROFE PENTRU PLOAIE

Imperativă și sonoră ca un final de tamburină, când fulgerele vagabonde te prind și-ți sfășie
veșmântul, cobori spre noi, cu lăcomie păgână, caldă și felină a unor buze pătimașe, ce-ar săruta
întreg pământul...

Pe-acoperișurile roșii, deștepți orchestrele stridente alarma fizicelor goarne și tusea tobelor gripate
în ritmul cărora, pe stradă, trec nesfârșite regimente, ce smulg aplauze compacte și aclamări
halucinate.

Pe zidurile vechi de case și pe trotuarele murdare, presari miresmele aduse din necuprinsuri fără pază,
și sub cupola

cenușie, ființa ta multiplă pare un gest de Arhiereu ce iartă, și-n urmă binecuvântează.

Pădurile bătrâne-și cască spre tine gurile-nsetate, iar câmpul răscolit de oameni și rumenit adânc de
soare te-nghite lacom...

Și de-a lungul șoselelor kilometrate, tu pari un șir de caravane ce duc Saharei de mâncare.

STROFE PENTRU ZĂPADĂ

Mireasă-a brazilor geometrice și-a brazdelor însămânțate solemnitate albă, rece, fatală, mută și divină
tu vii cu grații de Madonă sau de Fecioară bizantină și pleci cu gesturi de bacantă, stigmatizată de
păcate.

Nu te dorește-aproape numeni, deși te-așteaptă toți să vii...

Și frumusețea ta bizară n-o cântă nimeni decât, poate, îndrăgostiții de imagini abstracte și imaculate
cuminții tăietori de lemne și nebunaticii copii.

Și totuși, când cobori suspectă, insinuantă și egală pe câmp, pe arbori și pe ape, pe străzi, pe case și pe noi, tu schimbi în plâsmuiri lunare întreaga pastă de noroi, iar pe Maria din Magdala o-mbraci în peplum de vestală.

Și-n timp ce toți, deopotrivă, pigmei și umiliți, simțim puterea-ți magică ce-ngheață, distruge, arde și creează, doar ciorile, sacerdotale te mai insultă și-ți pătează cu ieroglifile lor negre și stranii albul unanim.

STROFE PENTRU ÎNTUNEREC

După fiecare act al tragediei, tu cobori banal ca o corti-nă, și din spasmul agoniei de lumină
împrumuți aspecte noi monotoniei.
Întunerec... Întunerec... Întunerec!...

Cu veșmântul tău de doliu sau de gală, tu-nfrățești o noapte boreală cu orchestra unui dirijor isteric...
Tu unifici adevărul cu minciuna, tu amesteci frumusețea cu urâtul și-ntregești prezentul cu trecutul,
când nimicul și cu totul făceau una...

Ca o pleoapă obosită, sub povara unei lacrimi incrustate între gene, tu te-nalți și te cobori alene,
alternând asfaltul cu Carrara!...

Întunerec frate bun cu nebunia, cu iubirea, cu păcatul și cu crima tu ești ritmul infinitului și rima, ce
ne legi în somn cu veșnicia.

STROFE PENTRU CELE PATRU ANOTIMPURI

PRIMĂVARĂ INUTILĂ

lui Adrian Maniu

Sufocată de viața cu program
Și de-același „va urma“ cotidian
Al savanților cu barbă, cu șoșoni și ochelari
Pedagogi și profesori octogenari
De algebră, geografie și pian
Primăvara
A izbit cu pumnu-n geam
Și-a fugit din pension
De la „Notre-Dame de Sion“.
I-am citit isprava-n calendar
Și-am pornit îndată după ea
S-o-ntâlnesc în Cișmigiu
Sau la Șosea,
Cum făceam alt'dată-n fiecare an,
Când eram și eu ca ea un licean
Cu frecvența cursurilor pe... trotuar...
Dar de data asta, nu știu cum,
N-am dat nici măcar de urma ei pe drum....
Poate n-am mai cunoscut-o eu...
Poate drumul ei și drumul meu
S-au schimbat de mult,
Și-acum
Nu mai fac același drum...
Sau pe drumul de la Ateneu
Până la Șosea
Și hipodrom
Primăvara n-a-ntâlnit în capitală nici un om
Să-i ureze ca pe vremuri „bun sosit“.

Și probabil că de ciudă în oglindă s-a privit,
Și-a dat seama c-a visat,
C-a spart geamul doar în vis
Și că visul evadării n-a fost vis adevărat!...
Primăvară, primăvară, Inutila mea fecioară,
Nu cumva te-ai sinucis?...

VARA ÎN CAPITALĂ

pictorului Camil Ressu

Au plecat bucureștenii toți la băi
Și cu Vara n-au rămas în capitală
Decât morții și gardiștii...
Iar pe străzile pustii și prin odăi
Praful ce se-ngroașă zilnic,
Și-n covoare
Moliile cu prezența lor fatală
Și cu veșnica lor poftă de mâncare...
De urât că n-are ce să vadă
În monumentala noastră capitală,
Vara umblă toată ziua-n pielea goală
Prin apartamente-nchise
Și pe stradă
De la Parcul Carol la
Șosea și de la
Șosea la Cotroceni,
Însoțită de o droaie de țigani
Și de olteni,
Care vând cireși, rahat și limonadă
Și-o poftesc să cumpere și ea...
Vara însă-i fata de la țară
Bleagă și prostuță ca o oaie
Nu știe că-n capitală
Este și-o „Baie centrală“,
Și când simte că-i zăduf din cale-afară
Se răsfață-n Dâmbovița cât îi place,
Ca Suzana clasică, la baie...
Iar pe mal, gardiștii cască-gură
O mănâncă cu privirea lor șireată,
Ca bătrânii poftitori de trup de fată,
Și se-ntreabă:
Ce să-i facă?...
Să-i dea pace,
Sau s-o vâre-n beci la prefectură?...

CU TOAMNA ÎN ODAIE

lui Dion Mardan

Mi-a bătut azi-noapte
Toamna-n geam,
Mi-a bătut cu degete de ploaie...
Și la fel ca-n fiecare an,
M-a rugat s-o las să intre în odaie,
Că-mi aduce o cutie cu Capstan

Și țigări de foi din Rotterdam...
Am privit în jurul meu și-n mine:
Soba rece,
Pipa rece,
Mâna rece,
Gura rece,
Doamne!...
Cum puteam s-o las să plece?
Dacă pleacă, cine știe când mai vine?
Dacă-n toamna asta, poate,
Toamna-mi bate
Pentru cea din urmă oară-n geam?
„Donnez-vous la peine d’entrer, Madame...”
Și femeia cu privirea fumurie
A intrat suspectă și umilă
Ca o mincinoasă profetie
De Sibilă...
A intrat...
Și-odaia mea-ntr-o clipă
S-a încălzit ca un cuptor de pâine
Numai cu spirala unui fum de pipă
Și cu sărutarea Toamnei, care mâine
O să moară... vai!...
Bolnavă de gripă...

DE VORBĂ CU IARNA

lui Ion U. Soricu

M-am întâlnit cu Iarna la Predeal...
Era-mbrăcată ca și-acum un an,
Cu aceeași albă rochie de bal,
Păstrată vara sus, pe Caraiman...
Călătoream spre țara unde cresc
Smochine, portocale și lămâi...
Eram într-un compartiment de clasa I,
Cu geamul mat, pietrificat de ger,
Și canapeaua roșie de pluș,
Sub care fredona-n calorifer,
Sensibil ca o coardă sub arcuș,
Un vag susur de samovar rusesc...
Și-am coborât în gară, pe peron,
Să schimb cu Iarna câteva cuvinte...
Venea din Nord,
Venea din Rosmersholm
Din patria lui Ibsen și Björnson,
De-acolo unde,-n loc de soare și căldură,
Înfrigații cer... Literatură...
Și m-a convins c-acolo-i mult mai bine
Decât în țara unde cresc smochine,
Curmale, portocale și lămâi,
Și din compartimentul meu de clasa I
M-am coborât ca un copil cuminte
Și m-am întors cu Iarna-n București...
O! Tu, sfătuitoarea mea de azi-nainte,
Ce mare ești,
Ce bună ești,

Ce caldă ești!...

STROFE PENTRU FAPTELE DIVERSE

ULTIMA ORĂ

lui Horia Furtună

La Circ...

Un accident banal

Un acrobat,

Un salt mortal

Și...

Acrobatul nu s-a mai sculat...

Alămurile din orchestră au tăcut,

Iar clovniii din arenă au țipat...

Dar publicul din staluri n-a crezut

Că poate fi și-un accident adevărat

Și-a fluierat...

Zadarnic

Mortul n-a mai înviat...

Păcat de el !...

Era un tânăr acrobat frumos,

Cu corpul tatuat de sus și până jos,

De care publicul se minuna,

Când îl vedea-ndoit ca un inel,

Sau când pe bara fixă se-nvârtea

Ca o morișcă de cafea

Cu balerina lângă el!...

Dar balerina nu-l iubea!...

Povestea lui? Hm!...

Povestea mea A mea,

A ta

Și-a altora!...

Același accident de circ, banal...

O zi «relâche»,

Și-apoi, la fel,

Cu-aceeași balerină lângă el,

Alt acrobat...

Alt salt mortal!...

MOARTEA PASAGERULUI

lui Perpessicius

Octombre-a zugrăvit pe cer,

Cu nori de-argint, de plumb și de oțel,

Tavanul unei cameri de hotel

În care s-a-mpușcat un pasager...

Miroase-a igrasie...

Din tavan,

Bucăți de tencuială-ncep să cadă

Octombree-și varsă ploaia rece-n stradă
Și pasageru-și spală rana în lighean...
În vârful unui plop, o cioară,
Sau poate pălăria neagră din cuier
A pasagerului ce-a vrut să moară, Întrebă vântul:
Cât mai e până la cer?...
Și, după câteva minute de tăcere,
Pornește-n zbor, din plopul desfrunzit,
Spre cimitirul din apropiere...
Probabil pasagerul a murit!...

PASTEL PROFAN

lui Damian Stănoiu
Pălmuiți de vânturi
Și scuipați de ploi,
Sfinții de pe zidul mănăstirii
Dezbrăcatu-s-au de-odăjdii
Și-au rămas aproape goi,
Ca Isus Cristos în clipa răstignirii...
În pridvorul mănăstirii e noroi
(Fiindcă maicile nu umblă cu galoși),
Și de-atâtea câmpenești cucernicii
Sfinții par sătui...
Și somnoroși,
Cască-n ritmul Sfintei Liturghii...
Lângă zidul mănăstirii e-ngropat
Un curtean ucis de Vodă, pentr-o jupâniță,
Cam prin „una mie șase sute“ leat
Când Muntenia era voievodat,
Și curtenii toți, boieri de viță...
Restul peisajului: Urzici
Pentru postul Paștilor, ce-ncepe mâine...
Iar de la fereastra plină de zambile
Albe, Roze
Și liliachii,
Starița face morală unui câine,
Care persecută bieteles pisici
Și s-ascunde noaptea prin... chiliile...

AMIAZĂ RURALĂ

lui I. Al. Valjean

E cald
Și lacul pare o hartă de noroi...
E harta unei țări după război,
În care dezgustat de-atâta murdărie
S-a sinucis și ultimul broscoi,
Un biet școlar cu nota la geografie...
Pe malul lacului,
Un bou,
O vacă,
Un vițel
Și-un taur
Recită Testamentul nou

Și poezia veche, din clasele primare:
„Viitor de aur
Țara noastră are!...”
Iar pe șoseaua comunală,
Cârciumarul,
Învățătorul,
Popa
Și notarul
Cei mai de seamă gospodari din sat
Se ceartă pe un scaun vacant de deputat.

SEARĂ RURALĂ

lui Nichifor Crainic

Se uită soarele-napoi...
O fi pierdut ceva,
Sau, poate,
Așteaptă-n deal vreun car cu boi,
Să-l plimbe și prin alte sate
Cu gospodari și holde mai bogate?...
În sat la noi,
Biserica, de veche ce era,
În anul când a fost cutremur de pământ
S-a prăbușit cu turlile-n șosea,
Și-azi casele atâta cât mai sunt
Par jucării
Pentru copii,
Iar plopii coșuri negre de mașini
Ce-au treierat
Bucatele din sate Pentru străini...
Prin curți,
Găinile și porcii s-au culcat,
Femeile au pus de mămăligă, I
ar oamenii s-au pus la sfat
Cu popa ce-a sosit într-o cotigă
De la oraș,
Unde-a schimbat sedilele de caș
Cu trei duzini de lumânări de ceară,
Că-n cimitir la noi ca-n orice sat,
Sunt îngropați și trei flăcăi, morți pentru Țară.
Dar unde-i soarele din deal?...
Parcă-așteapta
Pe cineva...
Pesemne, că, gonit de lună,
Și-a dat cu popa „noapte bună”
Și-a scăpătat...

PLOAIE URBANĂ

lui Corneliu Moldovanu

Plouă!...
În orașul nostru românesc
Plouă așa cum știm cu toți că plouă
Plouă „gris” ca-ntr-o estampă japoneză...

Pietonii pe trotuare se răresc,
O trăsură cu un „Chrysler“ în viteză,
Trec în sens invers
Și se ciocnesc...
Iar un popă cu sutana nouă
Stă lipit de chioșcul de ziare,
Ca un Crist de abanos într-o vitrină Plină
Cu tot felul de obiecte rare...
Plouă...
Și-n orașul nostru ploaia cântă,
Cântă ca un fonograf stricat...
De trei zile și trei nopți, neîncetat,
Un tenor cu vocea falsă se frământă
Și pe străzi,
Și-n curte la palat...
Un tramvai se-ntoarce de la gară,
Și-n tramvaiul plin de pasageri
Toată lumea cântă-n cor pe dinafară,
Ce-a cântat și ieri,
Și-alaltăieri... Plouă!...
Și-n orașul nostru românesc,
Bântuit de gripă și ftizie,
Tinerii fumează și tușesc,
Iar bătrânii dorm în veșnicie,
Ca soluțiile puse-n... (paranteză)...
Plouă „gris“ ca-ntr-o estampă japoneză...

ACUARELĂ

Claudiei Millian

În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână
Orășenii, pe trotuare,
Merg ținându-se de mână,
Și-n orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână,
De sub vechile umbrele, ce suspină
Și se-ndoaie,
Umede de-atâta ploaie,
Orășenii pe trotuare
Par păpuși automate, date jos din galantare.
În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână
Nu răsună pe trotuare
Decât pașii celor care merg ținându-se de mână,
Numărând
În gând
Cadența picăturilor de ploaie,
Ce coboară din umbrele,
Din burlane și din cer
Cu puterea unui ser
Dătător de viață lentă,
Monotonă,
Inutilă
Și absentă...
În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână
Un bătrân și o bătrână
Două jucării stricate
Merg ținându-se de mână...

MARINĂ ESTIVALĂ

lui Victor Eftimiu

În port, nici un vapor,
 Și-n larg,
Nici fum, nici pânză, nici catarg!...
 Din Orientul plin de soare,
 De flori, de fructe aromate
 Și de povești neterminate,
 Din Orientul plin de soare
 Și maladii molipsitoare
N-a mai sosit în port, de-azi-noapte,
 Nimic
 Nici flori, nici fructe coapte,
Nici opium, nici tutun de pipă...
 Nici aspirină pentru gripă...
 În port e liniște, și-n zare
Tot liniște (dar mult mai mare).
 În larg sirena nu mai țipă
 Și macaralele-au tăcut,
 Iar sus, pe dig, hamalii dorm,
 Duhnind a spirt și-a iodoform...
 Și portul parcă-a dispărut...
Doar farurile lumânări marine
Mai stau de veghe, nu știu pentru cine
 Și grave, ca niște Sibile
 Ce rătăcesc pe Euxin,
 Șopresc:
 „Trec zile după zile
 Și-Argonauții nu mai vin!...”

PASTEL BANAL

pictorului Nicu Dărăscu

Frecându-și pânțele de oțel fierbinte
 De cheiul rece, umed și murdar,
 Un cargo-boat norvegian
 Respiră sufocat și rar
 Ca un mamut antediluvian...
 Ghicești c-ar vrea să plece iar
 Spre nordul nopților polare,
 Să se-nfrățească la-ntâmplare
 Cu luciul primului ghețar...
 Dar negrele otgoane-l țin în frâu
 Și macaralele murdare
Descarcă-n el vagoane-ntregi de grâu...
 Pe cheiul rece, umed și murdar
 Hamalii dorm ca grânele-n hambar,
 În timp ce mateloții beți, pe bord,
 Rânjesc cu pipele-ntre dinți
 Și plâng cu ochii-ntorși spre Nord,
 Când fumul pipelor fierbinți
 Trezesc pe rând în fiecare

Aceeași veșnică-ntrebare:
„În care fund opac de mare
Vor acosta și ei pe veșnicie,
Ca și mamuții problematici
Din cărțile de geologie?...“
Și-n timp ce portul se topește-n soare,
Un matelot își sparge pipa-n dinți
Și... moare.

ELEGIE DOMESTICĂ

Mioriței

Tu, care-mi intri-n casă cu toamna fumurie,
Cu ziua ce se duce
Și noaptea ce-o să vie,
În casa mea fii binevenită...
Iată-mi casa!
Întoarce doar butonul electric din perete
Și-mprietenește-ți ochii cu tot ce poți vedea,
Căci casa mea e-ntreagă, de-acum, și casa ta...
Fii prietenă și soră cu hall-ul și terasa,
Cu treptele ce urcă sub rustice covoare
Spre sala de mâncare
Și-odaia de culcare,
Cu sfinții din icoane și morții din portrete,
Cu câinele, ce-ți linge manșonul de-astrahan,
Și cu pisica albă, ce toarce pe divan...
Oprește-ți apoi ochii pe frunzele de laur
În care se-ncadrează, sanctificând decorul,
Patronii mei Triunghiul:
Ion Evanghelistul
Iar pe comoda veche privește-i cum stau gata
Să-și părăsească parcă, de bucurie, rama,
Un domn cu ochii-albaștri și bucle brune: Tata!...
Și-o doamnă cu ochi negri și bucle blonde: Mama!...
Tu, care-mi intri-n casă cu toamna fumurie,
Cu basmele bunicii
Și „Faptele diverse“,
În casa mea fii binevenită,
Pentru mine
Și pentru-aceste chipuri, de praf și vremuri șterse,
Ce te privesc din rame cu-aceeași duiosie
Ca-n zilele când, toamna, soseam și eu cu tine.

VESPERALĂ

lui Gala Galaction

Femeia care mi-a vorbit aseară
De constelații fixe
Și stele căzătoare
Avea figura lungă și verde ca o pară
Și ochii negri-galbeni ca un adânc de mare...
Femeia care mi-a vorbit aseară
De lucruri mici și fără importanță

Avea în glas căldura soarelui de vară
Și-n gând accentuate propuneri de-alianță...
Femeia care mi-a vorbit aseară
Avea idei frumoase, dar bizare...
Spunea că „plopii fără soț“ sunt vorbe de ocară,
Și toți Luceferii din cărți sunt stele căzătoare...
Femeia care mi-a vorbit aseară
(Și care-o să-mi vorbească viața toată)
A fost o dată Mamă,
Dar a rămas Fecioară...
Și Fiul ei nici astăzi n-are Tată!...

RÂNDURI PENTRU SULAMITA

lui Benjamin Fundoianu

Sulamita, Sulamita!...
Regele-nțelept cinstit-a
Trupul tău cu pofta lui...
Și-n pământul Canaan,
Ca o floare parfumată de gutui
Lângă trunciul unui cedru din Liban,
Regele-nțelept voit-a
Să-ți închine Sulamita,
Și Coroana,
Și viața,
Și divina-i Palestină,
Căci amanta pentru rege
E mai mult ca o Regină!...
Dar tu minte n-ai avut...
Și când regele te-a vrut,
Din palatul lui cu-o sută de odăi
Și de terase
Ai fugit pe Galaad,
Să-i paști caprele râioase,
Și din stelele ce cad
Să-ți faci vise mincinoase
Sub umbrela unui brad...
Lădatu-te-au Profeții
Și-nțeleptul Solomon,
Ca pe macii din Șaron,
Ca pe crinii din Șenir,
Ca pe grâul din Sulem...
Dar din laudele toate
N-ai cules decât scaieții
Și fatidicul blestem
Să nu-i poți fi nici amantă,
Nici nevestă...
Iată ce-a fost scris la lege!
Sulamita, Sulamita,
Pentru ce-ai fugit de Rege
Și-ai fost proastă?...

ROMANȚA EI

Je suis la femme, on me connaît JULES LAFORGUE

Când vei vedea-ntre geamuri, la fereastră,
O cupă de cristal,
Și-n cupa de cristal, o floare-albastră
Simbolul unui rendez-vous banal
Oricine-ai fi, să intri fără teamă,
Căci gura mea te-așteaptă
Și trupul meu te cheamă!...
Necunoscut, sau prieten vechi,
Nu-mi pasă!...
Oricine-ai fi, tu poți intra oricând la mine-n casă,
Căci casa mea e casa tuturor,
E madrepolul magic de mărgean
Spre care năvile-și îndreaptă prora,
Să-și caute-adăpost în plin ocean...
Și-așa cum sunt
Femeie sau fecioară,
Plebeie anonimă sau regină
Eu te primesc cu-aceeași simpatie
Și-oricine-ai fi,
Al meu ești pe vecie!
Bine-ai venit, preludiu de chitară!...
Bine-ai venit, final de mandolină!...

CÂNTEC MEDIOCRU

lui Al. T. Stamatiad

Toamna a trecut pe lângă mine
(Strada era plină de femei),
Toamna a trecut pe lângă mine
Și m-a luat de braț fără rușine
Ca să-i fiu întreaga noapte-al ei.
M-a târât apoi într-o grădină
(Pomii galbeni, cerul cenușiu),
M-a târât apoi într-o grădină,
Și-n grădina plină de rugină
M-a culcat în iarbă ca-n sicriu.
Și mi-a zis: Închide ochii bine
(Somn ușor de-acuma, dragul meu);
Și mi-a zis: Închide ochii bine,
Și m-a sărutat fără rușine ;
Și mi-a zis:
De-acuma ești al meu!

NIHIL

lui Scarlat Froda

Ascultă!...
Nisipul aleii
Trosnește ca focul din vatră,
Și treptele scării de piatră
Sărută pantofii femeii
Ce bate grăbită la poartă
Cu degete-absente de statuie spartă...

Privește!...
Tăcerea coboară-n spirale
Rotunde și-ovale,
Ca niște confeti de-aceeași culoare...
Aleea-i o stradă cu două canale
În loc de trotuare,
Castanii par mături proptite de zid,
Iar scara de piatră (în loc să se urce)
Coboară cu treptele-n vid...
Privește și-ascultă
Ce liniște goală...
Solemnă...
Și mută!...
Deșteaptă-te, frate, și nu mai visa,
C-afară nu-i nimeni
Nimic din ce-ai vrea
O dată măcar să mai fie...
E numai femeia din fotografie,
O mapă cu „lied!-uri“ de Grieg pe pian
Și fumul ce urcă din pipă-n tavan...

ÎMPĂCARE POSTUMĂ

Olguței Crușevan
Deschide-mi poarta inimii pictată
Cu vermillon și-albastru de cobalt,
Și intră fericită-nvingătoare
În minuscula-mi „sală de-așteptare“
Pe-a cărei pardoseală-mpestrită
Cu plăci hexagonale de bazalt
Șopârlele versifică la soare
Și viperele-nvață geometria...

E tot ce mi-a rămas din măreția
Și nebunia fastului regesc
Cu care-aș fi-ncercat să te iubesc!...
Alhambra-i azi o cârciumă banală,
Veneția, o lamă de cuțit,
Canossa, o iluzie papală,
Și Muntele Măslinilor, un mit...
Alege-ți, dar, tu singură trofeul
Ce te-ar putea despăgubi de morții
Căzuți în fața porții...
Împodobește-ți apoi gineceul
Cu zâmbete și plante otrăvite,
Și-n drumul nostru-aproape pe sfârșite
Dă-mi cel puțin speranța efemeră
Că-ntr-un apropiat istoric zori de ziuă
Buna Clio
Ne va-mpăca definitiv sub piatra
Aceluiași mausoleu meschin
Eu, lopătar pe ultima-ți galeră,
Tu, parodia mării Cleopatra!...

ECHINOX DE TOAMNĂ

Ascultă, Doamnă!...
Ascultă glasul echinoxului de toamnă,
Ce aiurează-n vârful unui plop Strident,
Dar înțelept ca un Esop...
În locul veveriței de-astă-vară,
Pe care pădurarul vrea s-o-mpuște
(Fiindcă-ncercase să te muște),
Pe-aceeași cracă stă acum o cioară!...
E simbolul idilelor defuncte
Idilele de vară (la munte sau la mare).
Un scriitor,
O cetitoare,
O strângere de mână,
Un „ah!“,
O sărutare...
Și-n urmă: puncte, puncte, puncte...
E tot ce-a mai rămas din noi
Din păpădia
Iubirii noastre scurte de-astă vară:
Un plop pe malul Oltului,
O cioară
Și-un glas ce pastișează veșnicia!...
Ascultă-l înc-o dată,
Doamnă...
E glasul echinoxului de toamnă...

PLASTICĂ MEDIEVALĂ

Plouase...
Și șoseaua-n vale
Încercuia ca un inel
Donjonul vechiului castel,
Împodobit cu sfinți de piatră,
Cu seniori și cu vasali,
Cu cerbi goniți de câini ce latră
Și-ntregul fast al vieții feudale
Cu castelanii ei medievali...
Deși ne cunoașteam de-atâția ani,
Noi, totuși, parcă nu ne cunoașteam.
Ca ne priveam (nu știu de ce) cu ochi dușmani...
Dar în donjonul vechiului castel
În care ne urcasem numai noi,
Fantoma unui cavaler în zale de oțel
Ne-a strâns deodată-n brațe pe-amândoi,
Și-un zgomot de metal ne-a deșteptat
Exact în clipa când ne sărutam
(Ca-ntr-un tablou)
În rama ferestrei fără geam,
Dar cu zăbrele strâmbe și vechi de fier forjat.
Azi plouă iar la Bran...
Ce zici?...
Nu vrei să revedem șoseaua udă,
Donjonul cu ferestre mici
Și cavaleru-n zale de oțel
Ce-așteaptă dornic să ne mai audă
Bătând în poarta vechiului castel?...

PIANISSIMO

lui Anton Bibescu...

S-a-nserat...
Nu se mai vede pe covoare
Nici o floare...
În bogatele-ți inele
Nu mai suferă vasal
Nici un suflet mineral,
Nici un gest de mâini rebele
Nu mai turbură-nserarea
Ce-ascunde-ntre perdele
Sugrumându-și respirația
Pe tablouri,
Pe icoane,
Pe oglindă,
Pe sofa
Și pe roșia lalea,
Încrustată,
Ca o pată
De amurg, pe gura ta...
Între noi și restul lumii
S-a lăsat ca o cortină
Agonia unei dăre de lumină...
Hai să punem capăt glumei
Și, sub brațele troiței oltenesti de la Corcova,
Hai să ne iubim în cinstea
Lui Giacomo Casanova!...
S-a-nserat...
Nu se mai vede pe covoare
Nici o floare...

ROMANȚĂ FĂRĂ ECOU

lui Theodor Solacolu

Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...
Îți mulțumesc!...
Dar cum?...
Ce s-a-ntâmplat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
În lipsa mea,
În lipsa ei,
În lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a-ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...
Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect de preț cu smalțul nepătat,

Rămâi pe loc acolo unde ești...
Să nu te miști...
Și dacă ne iubești
O!... dacă ne iubești cu-adevărat
Așteaptă-ne la fel încă un an...
Un an măcar... Atât...
Un singur an...
Iubire, bibelou de porțelan!...

STROFE PENTRU MINE SINGUR

REGĂSIRE POSTUMĂ

lui Liviu Rebreanu

Cohorta amintirilor rebele
A poposit în fața casei mele
Și-n poarta casei mele a bătut
Un tânăr blond, cu sulică și scut...
De teama amintirilor rebele
M-am hotărât să mă cobor în mine
Să-l regăsesc pe cel ce-am vrut să fiu
Și mortul să-ntregească pe cel viu!...
Și-am coborât...
Dar m-am găsit străin
Ca-ntr-un cavou de templu bizantin
Cu funerare vase de argilă
Și zidurile umede și pline
De sfinte și fecioare bizantine,
Ce mă priveau cu dragoste și milă
Cum mă cobor tot mai adânc în mine,
Tot mai străin de cel ce-am vrut să fiu...
Pe lespezile umede, sfințite
De lacrimile plânse pentru mine,
Sandalele-mi profane răsuna
Ca niște sărutări înăbușite
Și frescurile, mute, suspinau
Ca-n clipa despărțirilor grăbite
Și frescurile mute, bizantine,
Păreau pictate și-ncrustate-n mine!...
Un tânăr blond, cu sulică și scut,
La poarta casei mele s-a oprit
Și-n poarta casei mele a bătut,
Ca un strigoi în poarta mănăstirii
În care toți călugării-au murit...
Ce dureroasă-i clipa regăsirii
Cu cel ucis de propriul tău cuțit!...

PE HARTA EUROPEI

lui Aristide Blank

Azi-noapte-am stat de vorbă cu plopii
 Și cu vântul!...
 Mă cunoștea și vântul,
 Mă cunoșteau și plopii
 Mă cunoșteau din vremea
 Când colindam pământul
 Cu gândul
 Și cu ochii pe harta Europei.
Și mi-am adus aminte de nopțile de vară
 Când o porneam de-acasă;
 Abia ieșit pe poartă,
Mă și vedeam departe, prin nu mai știu ce țară...
Dar mă trezeam spre ziuă cu ochii tot pe hartă.
 Și mi-am adus aminte de ce-aș fi vrut să fiu
 Un plop ce se ridică spre cer
 Și-un vânt grăbit,
 Ce-nconjură pământul mereu...
 Și-ntr-un târziu,
M-am căutat pe hartă, dar nu m-am mai găsit.

SPOVEDANIE

lui Paul Zarifopol

Nu beau,
 Nu cânt
 Și nu iubesc!...
Sunt ca un vechi răboj de lemn,
 Pe care-ncep să-mi recitesc
 Înfrângerile-n sens invers,
 Că-n suflet, fiecare semn
De pe răboj se schimbă-n vers...
 Privesc pe cei ce trec mereu
Pe jos, pe sus, pe străzi, prin gări
 Botezuri, nunți și-nmormântări,
 Și parcă-n fiecare grup
 Obiectul principal sunt Eu,
 Ca aurul lichid din stup...
 Și mă revăd așa cum ieri,
 Și patruzeci de ani în șir,
Schimbam cireșii-n palmieri,
 Pe tata mare-n „Uncle Sam“
 Și Oltul în Gaudalquivir...
 Pe când iubeam,
 Cântam
 Și beam!...

SOLILOCUL NEBUNULUI

lui Tudor Arghezi

Aș vrea să-mi sparg vitrina cu minciuni
 Și-nchis apoi în rafturile goale,
Solemn ca-ntr-un ospiciu de nebuni
 Să-mi fac bilanțul boalei ancestrale.
 Falit, timid, umil și resemnat,

Aș vrea să mă cunosc întâi pe mine,
Și vechiul sfat al bunului Socrat
Să-l scriu pe geamul noilor vitrine.
Și-așa, stăpân pe tot ce este-al meu,
Aș vrea să mă desfac de orice vină,
Să-mi pot expune-n For și-n Coliseu
Întreaga mea origine divină...
Aș vrea să ies din geometria-n spațiu
A zâmbetelor binevoitoare
Și-n „mediocritatea“ lui Horațiu
Să intru-nvingător pe poarta mare.
Femeii ce-mi va spune „te iubesc“
Aș vrea să-i smulg cuvintele din gură
Și buzele cărnose să-i strivesc
Cu dinții mei de plug prin arătură...
Iar pașilor ce-mi plectisesc timpanul
Aș vrea să nu le mai aud cadența
Decât în clipa-n care căpitanul
Va comanda matrozilor Partenza.
Cu gândul și cu ochii-nfiți în largul
Poemei ce-și întârzie sfârșitul
Aș vrea să fiu totuna cu catargul,
Ce sfâșie în două infinitul,
Și-n timp ce pentru semenii din turmă
Va-ncepe să lucreze-adânc lopata,
Aș vrea plecat din țară fără urmă
Să putrezesc pe Rio de la Plata!...

SCRISOARE

lui Alex. Mavrodi

Mă-ntrebi ce fac?...
Ce vrei să fac
Mai mult decât s-aștept... să tac...
Să casc... să dorm și... să visez
Pe fondul roz al unei vechi Ghiordez,
Pe care câteodată șade
Și blonda mea Scheherazade...
Fac ce-am făcut și ieri Și totdeauna
Mă bat cu vântul și mă cert cu luna...
Din când în când mă urc pe deal, spre soare,
Să mă-ntregesc cu globul lui fierbinte
O veche și unică sărbătoare
Ce-o prăznuiesc de patruzeci de ani...
Cu Oltul, însă, nu mai stau de vorbă,
Că-i monoton și mărginit la minte,
Și nu știe să curgă decât spre Drăgășani...
Fac pe Narcis în apa din fântână,
Sărut pe Maica Domnului de pe troiță,
Pe Sfântul Petre-l duc spre cimitir de mână
Citesc pe Jules Laforgue
Și pe Arthur Rimbaud,
Iar când îmi iese-n cale Domnul Niță
Învățător și... cârciumar și... deputat...
Mă-nchin umil în fața Cristosului din sat,
Îl scuip în frunte

Și îi dau cu „Huo!“...
Și-așa răzbun și pe Laforgue
Și pe Rimbaud...
Iar când se face noapte și tăcere,
Când boii dorm pe burtă
Și oamenii pe spate,
Mă fragmentez în pietre nestemate
Și porcilor mă dau să mă digere...

PARTENZA

lui Constantin Brâncuși Partenza!...

Mă cheamă tangenta
Vieții multiple, trăită-n beția
Și-n visele roze și verzi de hașiș...
Mă cheamă bizara, prelunga și lentă
Minciună-a vieții trăită-n decorul
Haotic al clipei când cu-ochii închiși
Aplauzi actorii,
Ucizi autorul,
Bisezi nebunia
Și-n ultimul stadiu de metamorfoză,
Cu ultima doză
Începi agonia!...
Partenza!

Mă cheamă portretul
Femeii absente, cu ochii topiți
În două elipse concave de smoală...
Mă cheamă parfumul ocult și magnetul
Mulatrelor blonde cu dinți poleiți,
Cu unghii vopsite albastre și roze
Și-n clipa supremă, cu gesturi și poze
De convalescente sătule de boală!...
Partenza!...

Mă cheamă oceanul
Și glasul sirenei ce-anunță plecarea
Spre sudul fantastic al „Fetei morgane“,
Mă cheamă suprema-nfrățire cu anul,
Cu luna, cu ziua, cu ora, cu clipa
Când gestul fatidic sfârșește risipa
Aromelor calde de ceai și banane ;
Când Yama ne șterge din Wansa prezența...
Mă cheamă-nserarea eternă
Uitarea!...
Mă cheamă supremul adio!...
Partenza!...

STROFE PENTRU CEL DE SUS

Lui I. G. Duca

RUGĂ PENTRU DUMINICA FLORIILOR

Dezleagă-mă, Părinte, de ce-am jurat să fiu
Și iartă-mă că-n viață n-am fost decât ce sunt

Un cântec prea devreme, sau poate prea târziu,
Un ropot scurt de ploaie
Și-un mic vârtej de vânt...
Dezleagă-mă de vina de-a fi-ncercat să fac
Granit din cărămidă
Și, bronz din băligar,
Colan de pietre scumpe din sâmburi de dovleac
Și-un Pegas cu-aripi duble din clasicul măgar...
Și iartă-mă că-n viață n-am fost decât așa
Cum te-am văzut pe tine
C-așa credeam că-i bine!...
Dar azi, când văd că-i altfel de cum am vrut să fie,
Stropește-mi ochii, Doamne, cu stropi de apă vie,
Retează-mi mâna dreaptă
Și pune-mi strajă gurii,
Alungă-mi nebunia din scoarțele Scripturii
Și-apoi desprinde-mi chipul de pe icoana Ta
Și fă să uit c-odată am fost și eu ca Tine!...

RUGĂ PENTRU ZIUA SCHIMBĂRII LA FAȚĂ

Doamne!...
Lasă-mă să stau de vorbă cu Tine,
Nu fi Tată vitreg cu copilul Tău,
Care n-a făcut în viață decât bine
Și n-a fost plătit în schimb decât cu rău...
Lasă-mă să-Ți spun că nu se poate
Să rămâi mereu așa cum ești,
Când puterea Ta se-ntinde peste toate
Și când toate sunt așa precum voiești...
Lasă-mă să-Ți spun c-alcătuirea
Celor ce le crezi fără prihană
A-nceput să răzvrătească omenirea,
Dornică de-o viață mai umană...
Fă să fie-așa precum se spune
C-ai fi vrut să fii cu lumea toată
Rău cu cele rele,
Bun cu cele bune
Fii măcar acum ce n-ai fost niciodată...
Fă să fie bine pentru bine
Și, la fel, frumos pentru frumos
Și să fim și noi la fel cu Tine
Cel de Sus la fel cu cei de jos.

RUGĂ PENTRU ZIUA MEA ONOMASTICĂ

Mă caut și nu mă găsesc!...
Mă caut în vechiul ogor strămoșesc
În grâu, în porumb și-n secară,
În apa fântânii cu ghizduri de piatră
Și-n focul din casă
Și-n gloata de-afară,
Și-n toți răposații ce-n mine trăiesc
Mă caut zadarnic...
Zadarnic mă caut, că nu mă găsesc!...
Când vântul se ceartă cu plopii pe drum
Și drumul trosnește sub pașii greoi,

Mă caut și-n larva vieții de-acum,
Și-n pacea vieții de-apoi...
Când ziua se-ngână cu noaptea pe lac,
Mă caut în iarba de leac,
În Steaua polară, ce poartă noroc,
În bobi
Și-n ghioc...
Mă caut și-n vechiul ceaslov bătrânesc
Cu slovele șterse...
Dar nu mă gândesc.
Zădarnic mă caut, că nu mă gândesc...
Părinte!...
Ce vină mă face s-alerg
Cu gândul și fapta spre morții de ieri,
Că urmele mele din lume se șterg
Și nu mă găsesc nicăieri?...
Ce vină mă face să nu mă găsesc
Când tot mai trăiesc?...

RUGĂ PENTRU IERTAREA PĂCATELOR

Știi că-s vinovat, Părinte...
Știu că vina mea e mare
Vină fără de iertare;
Că-mi bat joc de cele sfinte
Și nesocotesc Scriptura
Când păcătuiesc de-a rândul
Și cu fapta,
Și cu gândul, Și cu ochii,
Și cu gura...
Știu că-s vinovat, Părinte...
Dar cu mult mai vinovat
Este-acela care minte!...
Eu nu mint
Eu sunt ca Tine!...
Nu știu dacă-i rău sau bine,
Dar nu cer să fiu iertat,
Fiindcă Tu trăiești în mine
Și cum Tu faci numai bine,
Ce fac eu la fel cu Tine
Nu-i păcat...

RUGĂ PENTRU ULTIMA RUGĂ

Dă-mi Doamne, binecuvântarea Ta,
Să pot intra-n Ierusalim și eu, cândva,
Ca și Cristos, călare pe măgar,
În înflorita lună-a lui florar!...
Dă-mi bucuria să mă văd trădat
Ca fiul Tău
De Iuda sărutat
Și, ca să-mi pot îndepărta sfiala,
Dă-mi buzele Mariei din Magdala...
Cum nu sunt decât scribul cărturar,
Dă-mi, Doamne, spor la minte
Nu lipsă la cântar...

Ia-mi inima și-aruncă-mi-o la câini,
Și-n locul ei dă-mi patru ochi
Și zece mâini...
Dă-mi zborul rândunicii peste mări,
Să-mi ducă scrisul dincolo de zări,
Și-n ciocnetul de cupe
La beție
Dă-mi darul să schimb vinu-n apă vie.
Dă-mi învierea morților din mine
Să-mi pot lega viața, prin ea, numai de Tine
Nu să-mi reneg stăpânul, ca Petre-n sărbători,
Când va cânta-n ogradă cocoșul de trei ori.
Iar dac-o fi să mor și eu, ucis
De cei care n-au înțeles încă ce-am scris,
Dă-mi, Doamne, binecuvântarea Ta,
Să pot muri, ca și Cristos, pe Golgota!...